

ČARPJE DIE M!

Iskoristi dan...

Školski list Osnovne škole Siniše Glavaševića Vukovar • veljača 2008., broj 2, cijena 15 kn

Impressum

List učenika Osnovne škole Siniše Glavaševića

Adresa uredništva (izdavač):

Osnovna škola Siniše Glavaševića
Ulica dr. Ante Starčevića bb
32010 Vukovar
Tel: 032/422 - 848
Fax: 032/422 - 848

Za izdavača:

Marija Budimir, ravnateljica

Izdavač: Osnovna škola Siniše Glavaševića

Voditeljica Novinarske skupine i odgovorna urednica:

Ivana Skender – Oršolić, prof.

Glavna urednica:

Jelena Davidović, 6.r.

Zamjenik glavne urednice:

Miloš Bobić, 6.r.

Grafički dizajn:

Ivana Skender – Oršolić, prof.
Sanela Saćer, prof.

Grafička urednica:

Sanela Saćer, prof.

Fotograf:

Jelena Davidović, 6.r.
Andrej Lazić, 6.r.

Grafička priprema i tisak:

Tiskara Soldo, Vukovar

Lektor:

Branimira Barun, prof.

Novinari:

Jelena Davidović, 6.r.
Andrej Lazić, 6.r.
Miloš Bobić, 6.r.
Nataša Katanić, 6.r.
Jovana Tešić, 6.r.
Aleksandar Uskoković, 6.r.
Jovan Aleksić, 6.r.
Jelena Vuletić, 6.r.
Maja Tanasić, 6.r.
Tamara Janjatović, 6.r.
Jelena Berić, 6.r.
Olivera Rudan, 6.r.

Naklada:

100 primjeraka

Zahvaljujemo se

PUTNIČKOJ AGENCIJI "COMPAKT" VUKOVAR
na novčanoj potpori

STIGAO JE NOVI BROJ!!!!

Pred Vama je novi i drugi broj školskog lista. Cijela se naša novinarska družina toplo nada kako ćete ga čitati s radošću i znatiželjom jer pripravili smo vam pregršt zanimljivih i aktualnih tema koje će, zasigurno, zaintrigirati mnoge od vas.

Sad smo već pomalo zreliji, iskusniji nego lani. Nakon napornog rada, iščitavanja raznoraznih tekstova, odlazaka i dolazaka, putovanja, sastanaka i rastanaka, skupljanja i snimanja, „trčanja“ i „hodanja“, bilježenja, fotografiranja, planiranoga i neplaniranoga, evo, spremni smo! Dajemo vam u ruke sve prikupljeno, sve fotografirano, prohodano i oprčano. Vjerujemo kako smo vas ovog puta iznenadili i pripravili vam sve ono što vas zanima.

Stoga, potrebna vam je samo jedna žlica želje, kap dobre volje, slap znatiželje i udoban naslonjač.

Uživajte i listajte s radošću,
vaša Jelena

Iz sadržaja...

**Otvorenje Osnovne škole
Siniše Glavaševića
str. 4-6**

**MAŠKARE U VUKOVARU
5. veljače 2008.
str. 40**

**UNICEF - ŠKOLA BEZ NASILJA
str. 16 - 17**

**Tema broja:
Promocija zbornika
Tamo gdje Dunav teče
str. 24 - 25**

**JA RASTEM...
str. 34 - 35**

**NAŠ KREATIVNI KUTAK
str. 44**

**FASHION NEWS
str. 38**

Otvorenje Osnovne škole Siniše Glavaševića

Obnovljena školska zgrada

5. studenoga 2007. održano je svečano otvorenje. Neka- dašnja *Peta osnovna škola* dobila je ime po našem velikanu Siniši Glavaševiću koji je dao svoj život za novi i bolji Vukovar. Bio je novinar vrijedan pažnje tada i sada. Grad Vukovar i Vukovarci ođaju mu počast i priznanje za sve što je učinio za njih. Lijepo je što naša škola nosi njegovo ime, jer u njoj je radio i njoj je pripa- dao.

Svečanom su se otvorenju pridružili dragi nam gosti: Sini- šin sin i majka. Obitelj Siniše Glavaševića zahvalila se što škola nosi njegovo ime. Svjesni su velike odgovornosti, s obzirom da njegovo ime *stoji za ljubav, toleranciju i međusobno razumijevanje*. Vrlo je važno ne zaboraviti i ostale uzvanike koji su svojim dolaskom uveli- čali otvorenje škole, među kojima su bili i glumci HNK-a iz Zagreba, Rene Medvešek i Čedo Antolić.

Prije samog otkrivanja ploče, Sinišin je sin izrekao nekoli- ko riječi koje su zapekle oči mnogima.

Novinari školskog lista *Carpe diem* razgovarali su s vuko- varsko-srijemskim županom Božom Galićem i gradonačelnicom grada Vukovara Zdenkom Buljan. Postavljeno im je nekoliko pitanja putem malog i kratkog inter- vjua.

Intervju sa županom Božom Galićem

Carpe diem: Dobar dan!

Župan: Dobar dan!

Carpe diem: Možete li nam se predstaviti?

Župan: Naravno! Božo Galić, vukovarsko - srijemski župan.

Otkrivanje ploče...

Kazivanje poezije...

Carpe diem: Kako Vam se svidjela priredba?

Župan: Odlična je!

Carpe diem: Budući da ste župan, jeste li zadovoljni organizacijom priredbe?

Župan: Jesam, jako dobro izvedeno.

Carpe diem: Što kažete na ideju da se škole u Vukovaru preime- nuju?

Župan: Sretan sam i zadovoljan jer škole dobivaju imena po ljudi- ma koji su dali svoj doprinos Vukovaru. Posebno mi je drago što je baš ova škola dobila naziv po našem velikanu, jer nekada je i on bio dio njezinih zidova.

Carpe diem: Jeste li imali sličnih iskustava, tj. jeste li i ranije po-

Intervju s gradonačelnicom grada Vukovara Zdenkom Buljan

Carpe diem: Dobar dan!

Gradonačelnica: Dobar dan!

Carpe diem: Možete li nam se predstaviti?

Gradonačelnica: Ja sam Zdenka Buljan gradonačelnica grada Vukovara.

Carpe diem: Kako Vam se svidjela priredba?

Gradonačelnica: Prije svega čestitam svim učenicima koji su aktivno sudjelovali u priredbi, a onda nastavnicima koji su ih priredili. Priredba je bila prekrasna. Bilo mi je veliko zadovoljstvo slušati i gledati.

Mali plesni koraci

magali djeci i mladima, budući da ste sad i ovim načinom, ovom gestom usko vezani uz mladež?

Župan: Jesam, uvijek sam spreman pomoći mladima, djeci, bilo školi, sportskim ili kulturnim, ali i drugim udrugama.

Lijepo želje vukovarskoj djeci

Carpe diem: To znači da ste zadovoljni organizacijom priredbe?

Gradonačelnica: Naravno!

Predvorje je odisalo dječjom pjesmom

Carpe diem: Na kraju bismo Vas još pitali što želite poručiti djeci Vukovara, a što odraslima?

Župan: Djeci želim preporučiti bijeg od droge, bavljenje sportom, obrazovanje i stvaranje znanja jer jedino time mogu osigurati svoju budućnost. A odraslima želim reći da zajedničkim radom, prijateljstvom i ulaganjem stvaraju bolje sutra djeci Vukovara.

Prijateljstvo "Malih" i "Velikih"

Carpe diem: Što kažete na ideju da se škole u Vukovaru preimenuju?

Gradonačelnica: Imali smo jednu obvezu koju smo preuzeli u vrijeme mirne reintegracije. U tom su razdoblju škole imale brojčane nazive, a danas nam je darovana mogućnost kojom sve vukovarske škole dobivaju nazive po hrvatskim književnicima, znanstvenicima, braniteljima i sudionicima Domovinskog rata.

Carpe diem: Jeste li imali sličnih iskustava, tj. pomogli djeci i mladima?

Gradonačelnica: Naravno! Grad pomaže mladima u određenim programima. Pomažemo sportskim ili kulturnim udrugama,

Gradonačelnica poručuje...

Zadovoljni smo...

školstvu, a težište stavljamo na zdrav život i razvoj svakog mladog čovjeka.

Carpe diem: Što Vam se najviše sviđelo u našoj školi?

Gradonačelnica: Sve mi sviđelo! Naročito djeca koja su ozarenog lica s ljubavlju sudjelovala u ovom programu.

ju na najbolji mogući način. Dijete je bitno podržati u njegovim željama.

Nakon završene svečanosti svi su se gosti okupili uz prigodan domjenak.

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

Prvi školski zbornik

Carpe diem: Na kraju što biste željeli poručiti djeci Vukovara, a što odraslima?

Gradonačelnica: Djeci Vukovara želim poručiti da budu dobri učenici, što oni i jesu, da se međusobno družu, a u školu dolaze s optimizmom, te da im boravak u školi bude lijep i ugodan. Odraslima želim poručiti da potiču djecu, a probleme rješava-

Fino..., fino...

Promjene, molim!

Idealna metoda ne postoji, kao ni išta drugo idealno u životu.

Izgleda nam zadovoljno!

Ove smo se školske godine uselili u novu zgradu koja ima i novo ime „Siniša Glavašević“. Nastava je u njoj suvremena i kabinetska. Svaki nastavni predmet ima svoj adekvatan prostor, što podrazumijeva kvalitetniju nastavu. Veliki i svijetao prostor nemjerljiva je suprotnost zgradi u kojoj smo proveli prošlu školsku godinu. Današnja školska dvorana opremljena je svim potrebnim spravama i rekvizitima koji pospješuju bolju nastavu tjelesnog odgoja. Prozirna je, svijetla i velika.

Carpe diem: Dobar Vam dan! Budući da ste naša nova ravnateljica, željeli bismo vam postaviti nekoliko pitanja, ako se slažete.

Ravnateljica: Naravno, slobodno pitajte!

Carpe diem: Koju ste školu završili i kada ste dobili prvo zaposlenje?

Ravnateljica: Završila sam Filozofski fakultet u Zagrebu, a prvo sam zaposlenje dobila kao učiteljica razredne nastave 1996.

Carpe diem: Jeste li prvi put na radnom mjestu ravnateljice škole?

Ravnateljica: Da, ovo mi je prvo radno mjesto ravnateljice.

Carpe diem: Je li novo radno mjesto ispunilo Vaša očekivanja?

Ravnateljica: Ispunilo je sva moja očekivanja. Nadam se kako ću i ja ispuniti očekivanja, ako ne svih vas, onda barem većine.

Carpe diem: Recite nam nešto o radnom okruženju ove škole, je li moguće u njoj egzistirati kao u zajednici?

Ravnateljica: U školi vlada odlična radna atmosfera, mi ćemo se truditi da bude još bolja.

Carpe diem: S kojim problemima se svakodnevno susrećete?

Ravnateljica: Naša se škola susreće s nizom

problema, problema s ponašanjem određenih učenika, s ponašanjem čak i roditelja ponekih učenika, ali to nisu za nas nikakve poteškoće koje ne možemo riješiti zajedničkim snagama.

Carpe diem: Po Vama kakav dojam ostavlja novi program školovanja po HNOS-u?

Ravnateljica: HNOS je samo novo ime. To je odavno postojeći program po kojemu su učitelji već u svojim predmetima radili, a trebat će još dosta godina da se pokažu rezultati.

Carpe diem: Kao ravnateljica škole možete li utjecati na neke promjene i način školovanja?

Ravnateljica: Kao ravnateljica škole mogu pokušavati dati smjernicu za neke promjene, to ovisi o učenicima i učiteljima koliko su voljni te promjene prihvatiti.

Carpe diem: Koja bi, po Vama, bila idealna metoda rada s učenicima?

Ravnateljica: Idealna metoda ne postoji, kao ni išta drugo idealno u životu.

Carpe diem: Jeste li i kod kuće ravnatelj? (šala mala)

Ravnateljica: Mislim da jesam... ha ha...

Carpe diem: Koje biste aktivnosti poduzeli kako bi ova ustanova bila na najvišoj razini, ako već i nije?

Ravnateljica: Naša škola je na poprilično visokoj razini, potruditi ćemo se postaviti ju na još više mjesto. Sve dok radimo u dvije smjene ne možemo poduzimati puno više aktivnosti jer nam to ne dozvoljava prostor kojega imamo.

Carpe diem: Je li vam se svidio zbornik?

Ravnateljica: Zbornik mi se jako svidio, danas je tek stigao i imala sam ga priliku prelistati.

Carpe diem: Tko se najviše trudio da se taj zbornik objavi?

Ravnateljica: Naravno, nastavnica Ivana Skender – Oršolić koja je i voditeljica skupine.

Carpe diem: Jeste li zadovoljni kako je prošlo otvorenje škole i kome možemo zahvaliti na današnjem uređenju škole?

Ravnateljica: Jako sam sretna jer je sve prošlo u najboljem redu, a najviše se zahvaliti možemo nastavnici Ivani Skender - Oršolić i učiteljici Ružici Sabo te mnogim drugim nastavnicima i učiteljima naše škole.

Carpe diem: Puno vam hvala na razgovoru, nadam se da nam ovaj neće biti i posljednji. Jako smo sretni što ste nam pružili mogućnost razgovora, još jednom se od srca zahvaljujemo i želimo Vam ugodan ostatak radnog dana.

Ravnateljica: Hvala vama, i drugi put!

Napisale: Jelena Davidović i Jelena Berić, 6.r.

Zajedničkim snagama - sve je moguće!

Bršadincima nova škola tek sad??!!

Lijepa je, lijepa...

6. rujna 2007. otvorila se nova školska zgrada, a dobila je ime po vukovarskom novinaru i ratnom izvijestitelju Siniši Glavaševiću. Otvorio ju je vukovarsko srijemski župan Božo Galić.

Srušit ću se!

Otkrivanje ploče

otvorenja škole pripremljena je svečanost na kojoj su folklorišti sve začarali svojim čarobnim plesovima. Ni uzvanici, naravno, nisu ostali ravnodušni.

Miris slame i pečenog kruha

Djeca su bila odjevena u slavenske nošnje i s ponosom

Ništa bez folklorišta

predstavljala svoje maleno mjesto.

Nakon ugodnog domjenka i održane svečanosti posjetitelji su izašli s osmijehom na licu, a djeca s ponosom i veseljem u srcu.

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

Starinski ugođaj

Ranije su djeca polazila školu u vrlo teškim uvjetima: stara, trošna i ruševna školska zgrada, grijanje drvima, a o informatičkim se mogućnostima moglo samo sanjati. Na naše veliko zadovoljstvo otvorena je nova školska zgrada, puno bolja, puno širih mogućnosti u nemjerljivo boljim uvjetima. Broji četiri učionice! Školu polazi 39 učenika, a samo su 2 učenika hrvatske nacionalnosti.

Prigodom

Kreativni smo!

Novinarke školskog lista *Carpe diem* uputile su se u novoizgrađenu školsku zgradu, tamo su ih dočekale dvije učiteljice i učenici s kojima su obavile intervju.

Intervju s učiteljicom Dubravkom Nikolić

Odlično se snalazim, novome se i do-brome čovjek uvijek lako prilagodi!

Odlično se snalazim!

Svi se slažemo!

Carpe diem: Je li vjeronauk obavezan predmet?

Učiteljica Dubravka: Ne, nije obavezan, ali sva djeca iz naše škole idu na vjeronauk.

kakve informatičke mogućnosti u staroj školi?

Učiteljica Zlata: Imali smo računalo u jednom razredu, ali nisu se mogli svi učenici njime služiti, no sad je u svakom razredu po jedno računalo koje je svima jednako dostupno, kao i DVD player i TV.

Carpe diem: Budući da se škola može ponositi novom opremom, recite, kakav je odnos učenika prema novinama u školi?

Učiteljica Zlata: Djecu opominjemo, učimo i usmjeravamo kako čuvati školsku imovinu i kako se držati kućnoga reda.

Carpe diem: Je li radno okružje zadovoljavajuće i jeste li zadovoljni međuljudskim odnosima?

Učiteljica Zlata: Da, naravno da jesam, svi se slažemo.

Što djeca kažu o dolasku u novoobnovljenu školsku zgradu?

Presretne smo!

Carpe diem: Kako se snalazite u novoj školskoj zgradi?

Učiteljica Dubravka: Odlično se snalazim. Novome i do-brome se i dobrome se čovjek uvijek lako prilagodi, naravno, ova je škola lijepa, uredna i čista, za razliku od prošle i stare školske zgrade.

Intervju s učiteljicom Zlatom Končar

Carpe diem: Kakvi su bili uvjeti u staroj školi, možete li ih usporediti s uvjetima u novoj školi?

Učiteljica Zlata: Pa uvjeti u staroj školi bili su poprilično loši, od učionica do sanitarnog čvora, znači kompletna škola nije bila u redu. Za razliku od stare, ova je škola stvarno odlična i sva su djeca njome zadovoljna.

Carpe diem: Kako se snalazite u novoj školskoj zgradi? Koliko su poboljšani radni uvjeti?

Učiteljica Zlata:

Super mi je, puno mi je lakše raditi s djecom jer imamo više uvjeta kojih u staroj školi nije bilo, znači imamo više prostora, djeca su motiviranija za rad i uvjerena

sam kako im je HNOS donio puno više zabave, potičaja i volje za knjigom.

Carpe diem: Jesu li postojale

Zovemo se Ana Mrkojević i Biljana Grabovac. Presretne smo jer više ne idemo u školu koja samo što se nije urušila. Nema više vlage, zime i raznih neugodnih mirisa. Uvjeti u njoj bili su jako loši. Nismo imali ni školsko zvonilo!!! Jedino nam se u staroj školi sviđjelo što su odmori prilično dugo trajali.

Napisale: Jelena Davidović i Maja Tanasić, 6.r.

Carpe diem: Budući da današnjicu obilježava HNOS, biste li nam mogli reći kako se djeca snalaze i je li im teže ili lakše raditi po njemu?

Učiteljica Dubravka: Djeca vole rad u skupinama, vole kada nešto radimo u paru, vole praviti plakate i praktične radove, ujedno se i igraju i nešto nauče.

Carpe diem: Čule smo da imate jednog učenika iz hrvatske smjene. Recite nam, slažu li se ostala djeca s učenicima hrvatske nacionalnosti?

Učiteljica Dubravka: Nemamo nikakvih problema po tom pitanju, sva se djeca slažu i druže. Možda se katkad i dogode svađe, no one su kratkotrajne i dječje, brzo ih riješimo.

Rad, rad i samo rad!

Najsajjnija zvijezda hrvatskog pjesništva

**Godišnjica smrti velikana hrvatskog pjesništva
D. Tadijanovića 4. studenog 2007.**

*Radujem se, što da krijem, ako je moj stih i vama pripremio
radost i tugu, ono čime se odlikuje čovjek među svim stvorenjima
na Zemlji. Živom pjesniku nema većeg zadovoljstva od spoznaje da
njegove pjesme odjekuju u srcima naroda kojemu i sam pripada.*

Bili ljubitelji književnosti ili ne, zasigurno je svakoga od nas rastužila vijest o smrti dragog nam i velikog čovjeka Dragutina Tadijanovića.

Unatoč godinama, kažu, bio je mlad u duši. Rođen je 4. studenog 1905. u Rastušju pokraj Slavonskog Broda. Osnovnu je školu završio u Podvinju, gimnaziju u Slavonskome Brodu. U Zagrebu je započeo studirati šumarstvo, a onda je prešao na studij književnosti i

filozofije, te diplomirao 1937.

Nekad siromašni dječak iz Rastušja, do jučer tajnik Društva hrvatskih književnika, nastavnik na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, državni

Rodna kuća

službenik, a do umirovljenja bio je direktor Instituta za književnost i teatrologiju.

Uredio je brojna kritička i druga djela hrvatskih pisaca 19. i 20. stoljeća, preveo je više pjesama poznatih svjetskih književnika te sastavio nekoliko antologija. S pisanjem je započeo u 13. godini.

...Nemam riječi za obilje godina koje sam poživio. Ušao sam u literaturu s imenom i prezimenom, bilo mi je već 25 godina. Jedan tako dug staž mislim da nema ni jedan hrvatski pisac – 75 god.

Prvu pjesmu *Tužna jesen* objavio je 1922. Napisao je gotovo 500 pjesama u dvadesetak zbirki. Jednostavnim se govorom opredijelio za intimne i zavičajne pjesme. Želja mu je bila da njegove

posljednje pjesme budu objavljene tek nakon njegove smrti.

Živio je produktivnim i kvalitetnim životom, pisao pjesme tijekom mnogih povijesnih razdoblja, i upravo ga zbog toga možemo nazvati najsjajnijom zvijezdom hrvatskog pjesništva.

Svojom pjesmom *Rastanak u jesen* kao da je naslućivao završetak svoga života, upravo u jesen. Sivu, kišnu i maglovitu. *Jesen je, Lelijo, jesen*

*Kišna i siva jesen
I treba da se tiho rastane...
mo...*

Svijet je napustio u 102. godini svoga života. Mnoge su nas njegove pjesme rastužile, no mnoge su u nama

pobudile osjećaj sreće i radosti. Raširile su naša srca i potakle na ljubav.

Nadamo se da će ovaj veliki pjesnik zauvijek ostati dio svih vas.

Napisala: Jovana Tešić, 6.r.

Dan samo za Njih

osigurati nam duhovni, tjelesni, moralni i društveni razvoj. Poslije osnovne, srednja... To već zvuči puno ozbiljnije. Srednja... Prvo osnovna, 8 teških, napornih i mukotrpnih godina, sad još i ova koja traje 3 – 4... Ajme...!

Strukovna, umjetnička, gimnazija... kojim putem? Nakon 8.r. nastupa velik problem: odabir zanimanja koje obilježava naš cijeli životni put! Vjerujem kako to nije ni malo lako i drago mi je što mogu još 3 godine ostati pomalo neozbiljna. Neki se odluče na još jedan i završni korak u karijeri svakog učenika – fakultet, visoka učilišta.

Osobe koje nam daju potrebno znanje za život, naši su učitelji. Često ih ogovaramo, dajemo im različite nadimke, komentiramo dosadne sate, teške kontrolne zadatke, ne priznajemo sami sebi kako su oni tu da nas nauče nečemu, da nas obrazuju i odgajaju, ne priznajemo zapravo sami sebi, a ni njima, koliko su oni bitni činitelji našeg

škola.... Ah, koliko puta nam prisjedne kad čujemo tu riječ! Zaboli nas trbuh, dobijemo temperaturu, izmislimo strah od ljudi, patimo od glavobolje, zubobolje i ostalih bolesti, samo da ne moramo ići u tu ustanovu, u tu strašnu zgradu u kojoj nas muče...

Ma, i nije to sve tako crno kao što nama djeci često izgleda. Nekad su dani provedeni u školi doista *cool*. Druženje s prijateljima, odlasci na izlete, ekskurzije, rađanje ljubavi, ali i učenje, iščitavanje dosadnih lektira, pisanje domaćih i kontrolnih zadataka...

Što je, tu je, sve je to život. I naše mame, tate, djedovi i bake, prolazili su isto. Kako ćemo inače išta postići u životu ako se baš nimalo ne potrudimo, ako ne pročitamo ni jednu dosadnu knjigu i ne prepisemo zadatke iz šalabahtera? Kažem vam, sve je to dio odrastanja...

S obzirom da nije sve crno, kao što sam napomenula, važno je reći kako ta naša škola ima i svoju svrhu. Nije ona tu samo za maloprije navedene trenutke. Njezina je svrha omogućiti nam znanje, ponuditi nam bezbroj pojmova, umijeća i navika potrebnih za život, ali i daljnje školovanje. Ona je na neki način dužna

života.

Ni njima s nama nije lako... Toliko znamo biti teški i naporni, a očekujemo da u svakom trenutku razumiju naše gluposti, nestašluke, očekujemo vidovnjake koji jednostavno moraju znati da nam danas nije dan jer smo

razočarani u ljubav, napušteni,

mrzovoljni ili smo ustali

na lijevu nogu.
Sve
oni

mora-
ju
shva-
titi. No,
imaju i
oni svojih
problema,
ustaju i oni
na lijevu...
malo olakšalo,
poseban dan,

Da bi im se i
za njih je smišljen
Dan učitelja.

Svi se učitelji toga dana prisjećaju uzvišenosti svoga poziva, sjete se tko su zapravo i koja je zadaća njihovog plemenitog posla.

Naši su nastavnici ovogodišnji *Dan učitelja* obilježili odlaskom u Osijek gdje su se družili, zabavljali, izmjenjivali iskustva i, vjerojatno, spomenuli pokoji naš nestašluk, pokudili mnoge, a poneke i pohvalili. Nadam se da su ispunili dan sitnim stvarima koje su ih razveselile i opustile te, barem na trenutak, zaboravili zločestu djecu i ispravljanje pismenih zadaća dugo u noć. Bez obzira na sve to, neka ne zaborave da je njihov posao najljepši i najvrjedniji od svih poslova, i da mi, iako smo mali, i ne znamo to često pokazati, cijenimo ih, volimo, a mnogi su nam i uzori koji će vjerojatno trajno obilježiti naš životni put.

A jesmo se zabavile...

Napisala: Olivera Rudan, 6.r.

Dobro štivo - knjiga je MAJKA ZNANJA

Učenici s knjižničarem Željkom

U Vukovaru, u Tržnome centru Borova naselja, 21. siječnja 2007. godine u 12 sati, upriličeno je otvorenje dijela Gradske knjižnice Vukovar – ogranak Borovo naselje. Na otvorenju Knjižnice nazočni su bili učitelji, nastavnici osnovnih, profesori srednjih vukovarskih škola te ostali uzvanici koji su, na ovaj ili onaj način, usko vezani uz knjigu.

Uspjeli smo porazgovarati s gospodinom Željkom Matuzovićem, diplomiranim knjižničarem i informatorom u Gradskoj knjižnici Vukovar – ogranak Borovo naselje.

CARPE DIEM: Što nam možete reći o samom otvorenju, kakav je njegov tijek i jeste li zadovoljni današnjim danom?
KNJIŽNIČAR: Mogu reći u svoje, ali i u ime svih uposlenika kako smo jako zadovoljni načinom na koji prolazi otvorenje ili bolje rečeno, premještaj borovske knjižnice. Protokolarni dio dana je pri kraju, a moram vam

priznati kako smo uistinu u rekordno kratkom vremenu uspjeli ovaj prostor osposobiti na najbolji mogući način, a i sami vidite da je to u ovome trenutku jedna vrlo lijepa i ugodna knjižnica. Sve je proteklo u najboljem redu, što smo zamislili, to smo i ostvarili. Prvi dojam korisnika izuzetno je pozitivan, a djeca i odrasli sretni su i zadovoljni. No kako i ne bi bili kada sad imamo puno više radnoga prostora, puno više mogućnosti za nove aktivnosti i druženje. Smatram da je to izvrstan način kojim ćemo obogatiti društveni život ove zajednice.

CARPE DIEM: Jeste li zadovoljni odazivom?

KNJIŽNIČAR: Da, apsolutno! Ovo je zapravo prvi pravi službeni rad knjižnice, a kolegica koja je radila u jutarnjoj smjeni kaže kako je odaziv velik i to mi je iznimno drago. To je samo znak da smo pogodili mjesto i vrijeme

daljnega rada te način druženja s korisnicima, na opće zadovoljstvo i njih i nas.

CARPE DIEM: Slažete li se s rečenicom da je KNJIGA MAJKA ZNANJA?

KNJIŽNIČAR: Apsolutno! I unatoč nazočnosti drugih medija, posebno elektronskih i onih drugih koji se uporno pokušavaju nametnuti, knjiga je uvijek u prednosti, ona je topla,

ona čovjeku prirasta za srce i vjerujem da će uvijek imati svoju budućnost i one koji će joj se obraćati.

CARPE DIEM: Volite li svoj posao?

KNJIŽNIČAR: Naravno! Od prvog dana školovanja nekako sam uvijek bio vezan uz knjigu, i s knjigom se, evo, ostajem družiti do dana današnjeg. I moja profesionalna orijentacija usko je vezana uz nju, tako da bih poručio i preporučio svakom mladom čovjeku bogaćenje, učenje i druženje s knjigom.

CARPE DIEM: Hvala Vam na vremenu koje ste nam posvetili, želimo Vam svako dobro, puno sreće, zadovoljstva i ugodnih trenutaka u novom prostoru knjižnice. Bok!

Djeco, odmah nakon nastave otrčite u Ulicu Domovinskog rata 1, potražite neko zanimljivo štivo te obogatite svoj rječnik čitajući knjige!

Napisali: J. Davidović i A. Lazić, 6.r.

...s knjižničarkom Vanjom...

Male radionice

MALIM, ALI SIGURNIM KORACIMA U EUROPU...

Što je Europska Unija? Što nam ona toliko nudi kada svi pričaju o tome? Nema dana da ju ne spomene učiteljica u školi, tata u kući ili dnevni ti-

Ah, ta Europa...

sak. No nitko nam ne daje potpune informacije. Znete li vi? Ukoliko ne znate, pročitajte naš članak, donijet će vam pregršt podataka o aktualnoj temi današnjice.

Europska Unija je regionalna organizacija europskih država kroz koju članice ostvaruju zajedničke ciljeve kao što su: uravnotežen gospodarski i društveni razvoj, visoka razina zaposlenosti, te zaštita prava i interesa građana. Nastala je kao rezultat procesa suradnje i integracije koji je započeo 1951. godine između šest država (Belgije,

Francuske, Njemačke, Italije, Luksemburga i Nizozemske). Europska Unija formalno je uspostavljena 1. studenog 1993. godine, stupanjem na snagu Ugovora o Europskoj Uniji (poznatiji kao Ugovor iz Maastrichta).

Europska Unija danas broji 27 država članica. Poslije ratnog vihora koji je poharao svijet, a osobito Europu, ljudi su počeli tražiti putove kojima bi izbjegli nove ratne strahote. Velika nada bilo je osnivanje Ujedinjenih naroda. Europa je željela ostvariti zajednički interes ljudi, jer bi time jamčili sigurnost i mir.

Euopska ekonomska zajednica osnovana je još 1957. godine, ali se proces ujedinjavanja Europe odvijao sporo. Do prvog proširenja došlo je 1973. godine, a ulazak Ujedinjenog Kraljevstva značio je prekretnicu u razvoju ujedinjenja Europe. Drugi veliki korak bio je prodor na istok Europe,

odnosno primanje tranzicijskih zemalja 2004. godine.

Upravljanje Europskom Unijom sve je složenije jer treba ostvariti zajedničke ciljeve, a istodobno i zadovoljiti interese svih zemalja članica. Nedostaje joj mlado i školovano stanovništvo, pa se predviđa sve življa imigracija iz cijelog svijeta. Mnoge bure izazvala je i podjela

članica Europske Unije na statističke regije, prema kojima se određuje visina ekonomske stimulacije razvoja. To isto vrijedi i za Hrvatsku koja bi, s obzirom na svoju veličinu, trebala imati najmanje četiri statističke regije.

E, sad se bez ustručavanja možete zavaliti u udobni naslonjač i pratiti dnevni tisak. Budite uvjereni da znate sve o Europskoj Uniji!

Napisala Diana Davidović, 8.r.

NAŠA KREATIVNA IZLOŽBA DANI KRUHA

Zajednički rad učitelja i djece

Brzi životni ritam često nas navodi na razmišljanje o danima djetinjstva, našim starima, bakama i djedovima, o onim istinskim vrijednostima koje su, nažalost, danas potisnute. Vraćanje prirodi i njenim plodovima.

Dani se kruha obilježavaju u razdoblju od 1. do 31. listopada u školama i dječjim vrtićima. I naša je škola tijekom tog vremena održala niz radionica kojima je djeci približila narodne običaje njihova zavičaja te ih učila o vrijednosti kruha, krušnih proizvoda i ostalih plodova zemlje. Organizirana su druženja te izložbe literarnih i likovnih radova.

Napisala: Jelena Davidović, 6.r

Mali pekari

Njam, njam... kako je dobro!

SUPER IZNENAĐENJE!

Budući da naša škola do dana današnjeg nije imala psihologa, evo, vrijeme je i za to!

Andrej s psihologinjom

CARPE DIEM: Možete li nam malo pojasniti što je HRABRI TELEFON? PSIHOLOGINJA: Hrabri telefon je telefon za dojavu i pomoć zlostavljanoj i zanemarenoj djeci .

CARPE DIEM: Jeste li zadovoljni u našoj školi, kako Vam se čini okružje, radna atmosfera i volite li svoj posao? PSIHOLOGINJA: Svoj posao jako volim, stoga ga i obavljam. Oduvijek mi je bila želja upisati psihologiju i u toj sam nakani, uz mukotrpan posao i veliki trud, uspjela. Počesto mi nije bilo jednostavno, no kao i u svakom poslu, trud se isplatio. Točno sam tamo gdje sam uvijek željela biti .Što se tiče okružja u školi, jako sam zadovoljna, krenuvši od uređenja škole, opremljenosti nastavničkih kabineta, susretljivosti mnogih ljudi do djece i roditelja koji zasad surađuju.

Zgodan sam...

CARPE DIEM: Možete li nam se predstaviti i reći ukratko ponešto o sebi?

PSIHOLOGINJA: Zovem se Martina Pavković, završila sam Hrvatske studije u Zagrebu, smjer - psihologija, i...evo me! Ovdje u vašoj školi, obavljam dužnost psihologa. Moram reći kako mi je ovo prvo radno mjesto u struci, no radila sam (volontirala) na HRABROM TELEFONU.

CARPE DIEM: Kako biste opisali svoje radno mjesto, što Vi to točno radite?

PSIHOLOGINJA: Ukratko, obavljam sve poslove koji uključuju rad s djecom, kako nadarenom, tako i problematičnom. Znači, moj se posao zasniva isključivo na djeci, njihovu ponašanju i razvoju.

Našoj novoj psihologinji gđici Martini Pavković poželjeli smo dobrodošlicu, puno strpljenja u radu sa "slučajevima" jer.....

STVAAAARNOOOO ČE
JOOOJ TREEE-
BATI!!!!!!!!!!!!
(što se iz
priloženog i
vidi)

**Napisao: Andrej
Lazić, 6.r.**

Ma, nemamo mi problema...

UNICEF - ŠKOLA BEZ NASILJA

7. studenog 2007. godine u Zagrebu održao se skup UNICEF- ove Mreže škola bez nasilja na kojemu je bila nazočna pedagoginja škole gospođa Radojka Šerbić.

Skup je održan za sve škole koje su uključene u UNICEF-ov projekt ZA SIGURNO I POTICAJNO OKRUŽJE U ŠKOLAMA, a odnosi se na povezivanje i borbu protiv nasilja među djecom. Na skupu su usvojeni Kriteriji održivosti statusa Škola bez nasilja i Deklaracija o zaustavljanju vršnjačkog nasilja.

Donesen je zaključak koji kaže kako je potrebno nastaviti s aktivnostima i do- radom postojećih sadržaja te obogatiti rad novim saznanjima i područjima.

U društvu s Jadrankom Kosor

Prezentacija pripremljenih sadržaja

Svi smo bili vrlo aktivni

Vizualno je, ipak, najbolje!

Što je UNICEF i koji su njegovi zadaci?

Osnovni je zadatak provođenje niza istraživanja o nasilju u osnovnim školama – u školama koje su prihvatile program *Škola bez nasilja*. U svim školama koje su ispitane, verbalno nasilje najčešći je oblik nasilnog ponašanja.

Kao trinaestogodišnja djevojčica pokušat ću svojim riječima predočiti značenje riječi nasilje. Slušajući medije neprestano se govori o nasilju koje ne zaobilazi ni jednu životnu dob. Djeca su najosjetljiviji dio jer su mala i bespomoćna. Po meni, dijete koje živi, recimo u jednoj skladnoj sredini punoj pažnje, ljubavi, tolerancije, nasilje je stran pojam, dok djeca koja su vidno izložena zlostavljanju u obitelji trpe duševne i mentalne poremećaje, te ih život vodi u pogrešnom smjeru. Skloni su nasilju, agresiji, porocima jer kroz svoje djetinjstvo nisu upoznali one prave vrijednosti života. Djetinjstvo je jedan od najvažnijih razdoblja svakog čovjeka. Kroz njega odrastamo, učimo, sazrijevamo i formiramo se. Stjecanjem punoljetnosti odgovaramo za sebe i svoje postupke. Jednim dijelom osuđujem i društvo koje ne poduzima adekvatne mjere i stvari su onakve kakve jesu. Bezbroj puta su se u školama provodile ankete nasilja među učenicima. Jesu li one urodile plodom?? Naprotiv! Škola, a škola su nastavnici, nemoćni su samostalno riješiti postojeće probleme. Netrpeljivost, zavist, ljubomora, uzroci su nasilja u školama. Pedagozi se svojim stručnim znanjem nastoje približiti problematičnom djetetu, razgovarati, saslušati ga i prvenstveno pomoći, no mnoga djeca odbacuju sve to i ne žele surađivati, te nastavljaju i dalje sa svojim lošim postupcima stvarajući i sebi i drugima probleme. Društvo je iz dana u dan sve nesigurnije i ugrožava se mir koji nam je svima potreban.

Nadam se da će doći vrijeme kada će se nasilje iskorijeniti i kada ćemo moći živjeti život punim plućima zadovoljno i spokojno.

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

sjećanje na...

HRVATSKU I VUKOVAR

I ove, kao i svake godine, slavimo Dan neovisnosti Republike Hrvatske. Tog se dana prisjećamo brojnih žrtava koje su svoje živote položile kako bi hrvatskom narodu donijele mir.

Dan neovisnosti je državni blagdan koji se u Hrvatskoj slavi 8. listopada i, naravno, neradni je dan. To je državni blagdan u punom smislu riječi, a sim-

bolizira ostvarenje vjekovnog sna hrvatskog naroda o vlastitoj državi.

Donesena je ključna odluka kojom su raskinuti državno - pravni odnosi s bivšom državom, a Hrvatska nastavlja svoj put ponosno i samostalno kao nova, jaka i suverena država.

I u našoj se školi, kao i u drugim školama, slavi i obilježava prigodnim programom, plakatima, dokumentarnim emisijama. Tim se putem prisjećamo hrvatskih branitelja i domoljuba koji su omogućili novim generacijama život u nekoj ljepšoj i boljoj Hrvatskoj.

Napisala: Olivera Rudan, 6.r.

Božić - vrijeme darivanja

PREBLAGDANSKO VESELJE

otavamo poklone, pripremamo ribu jer je post, pečemo kolače i družimo se s obitelji. Pred ponoć krećemo u crkvu na polnoćku. Iza ponoći post prestaje, a mi s nestrpljenjem žurimo otvoriti darove. No ništa ne može proći bez božikovine, češera, pšenice i vjenčica kojega stavljamo na ulaz kuće.

Na sam Božić cijela obitelj blaguje bogati i svečani objed kojega priprema domaćica kuće, nakon kojega krećemo u čestitare. U vrijeme svih dana blagdana slušamo prigodne božićne pjesme i radujemo se zajedništvu i blagoslovu u svakoj kući. Tko nam donosi te prekrasne darove u šarenim vrećicama?

Hm, postoje različite priče o tome, a jedna je od njih priča koja kazuje da to čini Djed Božićnjak, Djed Mraz ili sv. Nikola. Sv. Nikola jedan je od najomiljenijih kršćanskih svetaca. Zaštitinik je pomoraca, trgovaca, putnika, ribara i sva djeca radosno iščekuju njegov blagdan.

Priča o Djedu nam, pak, kaže kako on živi s Bakom Božićnjak, svojom ženom, koja zajedno s njim u svojim radionicama izrađuje poklone za svu djecu svijeta. Potom ih zajedno ukrcaju na svoje kočije koje vuče sob Rudolf te ih razdjeljuju mališanima ulazeći kroz dimnjake njihovih kuća.

I u našoj se školi povodom sv. Nikole i Božića održala

svečana božićna priredba koju su nam marljivo pripremali učenici svih razreda škole. Kod nas je to bilo ovako:

Najljepši dio godine

Božić, najljepši dio godine za svako dijete. I ne samo dijete, nego za svakog čovjeka. Što obično radimo u predblagdano vrijeme? Vršimo pripreme za predstojeće blagdane, radosniji smo, osjetljiviji i nježniji nego u drugo doba godine. I svi se, nekako, volimo, razumijemo i osjećamo slično.

Davno su postojali običaji koji su danas gotovo izumrli. No, neki ih ipak njeguju i čuvaju u svojim domovima i u svojim srcima

Pripremili smo malu božićnu priredbu

Bijeli Božić

prisjećajući se svojih baka, djedova i starina.

Nekada se u hrvatska domaćinstva na sam Badnjak u kuću unosio panj. Nije bilo božićnog drvca koje bi se okitilo, nego bi glava kuće (otac) otišao u šumu i sasjekao kakav mladi hrast. Žene u kući bi ga s veseljem namazale mirodijama i tamjanom te omotala rupcem. Prema starom vjerovanju taj je panj, poput drvenih stuba, trebao pomoći Kristu da siđe na Zemlju.

Danas je pak, drugačije. Cijeli kršćanski svijet u svojim domovima na Badnjak kiti božićno drveće raznim ukrasima, svjećicama, mnogi ukrašavaju i pročelje kuće, čitavu ulicu, um-

Već 9 godina istoga datuma 6.prosinca naša škola nastupa na Trgu dr. Franje Tuđmana u Vukovaru. Svako dijete vrlo dobro zna da toga dana u njegov dom stiže sv.Nikola.

I ove se godine ritmička družina *Baby girl* nastavnice glazbene kulture Verice Karliček dostojno pokazala djeci s čak tri fantastično uvježbane točke – dvije ritmičke i jednom solističkom. Družina broji 9 učenika od 3. do 6. razreda.

Vrlo dobro znana nam pjesma *Nek svud ljubav sja* zaorila je skromno okićenim vukovarskim trgom, a otpjevala ju je naša talentirana učenica 7. razreda Nikolina Topić. Mali, ali sigurni koraci u glazbenim vodama...

Naša Nikolina

- u slobodno vrijeme svira glasovir , pjeva, pleše

- obožava laganu glazbu

- omiljeni pjevač James Blunt

- 6. razred glazbene škole

- ponekad (*onako* sluša rock glazbu)

Plesna družina

Napisala: Jelena Vuletić, 6.r.

LITERARNI I

Adventski susret

Noći uoči Božića, najljepše su i najsvetije noći u godini. Zastajkujem i kriomice pogledavam u mračno nebo prepuno sjajnih blistavih zvijezda. One su prijatelji, pokazuju ti i osvjetljaju put.

Jedna je zvijezda najblistavija na nebu, nešto mi govori. Ali što? Polako joj se primičem, pokušavam ju dohvatiti, no uzalud. Tako je visoko... Visoko na beskrajnom vukovarskom nebu. Nepomično ju gledam i osjećam se najsmirenijom djevojčicom na svijetu. Moje je srce radosno. Pomišljam kako je to zasigurno anđeo. Govori mi o vremenu koje nam predstoji, govori mi o Božiću i Isusu Kristu, njegovu rođenju. Govori mi o danu koji je blagoslov svakoj obitelji, o zajednici i blagostanju. Podsjeća me na svetost Božića, na one koji su sa mnom, ali i na one kojih nema, na one koji su otputovali u vječni život. Možda neki bolji od ovoga kojeg uživamo na Zemlji. Vjerujem da dragi ljudi iz nekog boljeg i mirnijeg svijeta gledaju, bodre, savjetuju me kako bih bila bolja, jača. Daju mi snagu i vjeru u život.

Pitam se, čiji je to anđeo? No, to i nije toliko važno, jer osjećam se zadovoljno. Ne očekujem darove. Ja imam najveći dar ovoga svijeta, imam svoj život.

Tamara Janjatić, 6.r.

Toplina u bijelom

Stvorenja koja žive za spas ljudi. Mogli bismo čak reći, ljudi koji zapisuju sve što mi napravim kako bi na strašnom sudu iznijeli zapis.. Anđeli? Da, anđeli. Sretni nas prate uz molitvu očekujući naš spas i žaleći svaki put kada nismo otišli u crkvu. Oni nas prate cijeli život i znaju sve naše tajne, misli i djela. Oni su ti koji su sudjelovali u Kristovom rođenju. Onoga dana kada su mudraci pratili zvijezdu, došli u štalu i gledali rođenje, anđeli su svečano zaplesali kolo sreće i radosti. Poklonili su jedan topli trenutak za pamćenje, upisan u povijest kršćanske vjere...

Katkada pomislim na mnoge dobre ljude koji postoje i rastu u mojoj blizini. Bi li mogli biti anđeli? Nerijetki bi mogli. Na tu me pomisao navodi njihova dobrota, njihova požrtvornost, neopisiva snaga njihovih svakodnevnih djela. Pogled ljubavi i jačina svjetla.

Mislim da mnogi od nas osjete prisutnost anđela pokraj sebe. Svoje anđele. Oni sretniji ih i vide, vjeruju u njih i mole se s njima. Plešu kolo sreće, radosti i odlaze u vječnost.

Miloš Bobić, 6.r.

Jelena Davidović, 6.r.

Dragana Cuper, 6.r.

Naši anđeli

Bog je stvorio anđele kako bi štitili ljude kojima je pomoć rijetko pružena, onima koji su sto puta morali otrpjeti ružnu riječ na ulici. Posebice čuvaju bolesne i one bez vlastita doma, jer njima je nada najpotrebnija.

Ti naši anđeli nisu nadnaravna bića, nego ljudi koji svakodnevno čine dobre stvari onima od kojih ne očekuju ništa zauzvrat. Njima je svatko s učinjenim dobrim djelom istinski heroj i anđeo.

Da bi čovjek bio sretan, mora imati srce koje će podijeliti s drugima. Bez obzira što se neki trude biti kamena srca, ili to možda čak i jesu, ne postoji osoba koja barem jednom u životu nije učinila štogod dobro za drugoga. Neki, pak, svojim radom čine i velika djela za čovječanstvo. Jedan od takvih anđeoskih primjera je i mlada novinarka Ana Rukavina koja je, nažalost, izgubila bitku s opakom bolešću. No, svojim je djelima drugim ljudima donijela prijeko potrebnu nadu da je moguće izliječiti neizlječivo, izvesti nešto gotovo neizvedivo. Poručila je svijetu da i „mali“ čovjek može učiniti nešto veliko.

Hvala joj na tome. Ona je doista naš anđeo!

Domagoj Nota, 8.r.

Anđeo čuvar

Švog ranog djetinjstva sjećam se prema bakinim pričama. Uz njih sam odrastao. Često mi je pripovijedala o anđelima, govoreći kako svatko od nas ima svog anđela čuvara koji je uvijek tu, negdje oko nas. On nas čuva i vodi svijetlim putem oprosta i dobrote. Očituje se u onom čudnom trenutku kad nas svakodnevni život vrlo lako može odvesti na tamnu stranu.

Tad se javlja anđeo koji bdije nad nama. Često mi se čini da progovara kroz riječi moje majke, kroz njezinu blagost i ljubav kojom mi kazuje da je samo jedan put pravi. A to je put poštenja, teškog rada i truda, dobrote i ljudskog zajedništva.

Zoran Španja, 8.r.

Jedan susret

Bila je to Badnja večer. Kasno u noć pogledah kroz prozor u nebo i vidjeh sjajnu zvijezdu. Bila je toliko velika i sjajna da sam čak pomislila kako nešto nije u redu s nebom. Brzo se okrenuh. Zaboravila sam na to.

LIKOVNI KUTAK

Cijela je ulica spavala, svi osim mene. Sjetih se one zvijezde i otrčim bosa van. Noge su mi se kočile u hladnom snijegu. Pogledala sam u nebo i vidjeh ponovo onu istu zvijezdu, samo još sjajniju i još veću. Shvatila sam kako mi se približava.

U tren se oka pojavila preda mnom, blještava, nezamisliva. Moj je pas počeo lajati kao nikada, a kada se svjetlost razbistrila, on poče cviliti i uvuče se u malenu kućicu. Tog trena ugledah anđela bisernih krila. Uplašeno sam ga pitala: "Tko si ti i što radiš ovdje?" On mi je odgovorio: „Ja sam tvoj anđeo čuvar, znam svaku tvoju misao i vidim svaki tvoj pokret. Želim da ovoga Božića imaš samo najljepše misli, najiskrenije želje te srce puno topline i ljubavi. Želim te vidjeti u krilu obitelji.“
Od toga dana, upravo to i činim.

Sunčica Jorgić, 5.r.

Anđeoska priča

Sjedim na hodniku za vrijeme školskog odmora i promatram učenike. Vrlo pažljivo to činim i razmišljam koga bih danas mogla razveseliti. Hoće li to biti simpatična Kristina i onaj dragi dečko koji joj se toliko sviđa? Ili možda neodoljiva Sara? Mogli bi to, zapravo biti Matej i Nives.

Znate, u mom je poslu najgore kada pojedine ljude moram razočarati jer njihovi osjećaji moraju ostati neuzvraceni. Najgrublje rečeno, moraju, jer bi se u protivnom poremetila uspostavljena ravnoteža. Moj posao nije tako lagan kako se na prvi pogled čini. Zahtijeva pomno planiranje, uočavanje malenih i sitnih trenutaka koji se obično nazivaju slučajnošću ili sudbinom. Ništa od toga, dragi moji! U svemu tome ja imam svoje prste i ne volim kada mi se netko nepozvan miješa u posao. Tada me obuzima tuga i čangrizavost, te lagano zločestoća i ljutnja. -Makni se, makni se! – režim nezadovoljno. No, to mi se događa rijetko. A zahvale li mi ljudi za dobro obavljen posao? Pa rijetki su takvi, moram priznati. Dobro sam naravi pa se tješim kako ne znaju kome treba uputiti zahvalu jer mene se ne može vidjeti očima, nego samo srcem. Eh, da! Nekada znam jako povrijediti i to najviše kada sam jednostrana, a onaj drugi dio ne može ili ne zna odgovoriti. Tada je mnogo plača i suza! U takvim situacijama, nažalost ne mogu pomoći, osjećam se pusto, jadno, čak i ja pustim koju suzu. Pitate se kako ja to podnosim? I kakav je to zapravo život? Smatram ga najljepšim na svijetu jer je posvećen drugima, dinamičan je, maštovit, lijep, sretan, a ponekad se u istome trenutku miješaju osjećaji veselja i tuge. Svjesno ulazim u svaki život shvaćajući da moj posao zahtijeva predanu osobu. Doima se to usamljenim životom, ali on se i tako odvija preko sudbina drugih ljudi. Do njih

Jelena Berić, 6.r.

Andrej Lazić, 6.r.

putujem snagom volje, želje i htijenja. Ta je snaga jača od svih letjelica ovoga svijeta. Ono malo pogriješaka rezultat su slučajnosti, ali odmah ih nadomjestim pravim i velikim uspjesima. Na kraju vaga dobra i zla uvijek pretegne na sretnu stranu. Ponekad poželim da i mene netko na kraju dana dočeka kod kuće. No...

Oh, oprostite! Baš sam nepristojan anđeo. Ne rekoh Vam svoje ime! Drago mi je, ja sam anđeo po imenu Ljubav.

Sara Sundić, 8.r

Moj najbolji prijatelj

Tko su oni? Postoje mnoge priče o njima. Neke nam govore kako su oni čuvari i kako svaki čovjek ima svog anđela čuvara. On je uz njega u dobru, ali i u zlu, čuva ga od svih neprijatelja i zala.

Ali, iz tih priča ne saznajem tko su uistinu oni. Znam da s njima razgovaram svaku večer. Možda i ne, možda je to samo plod moje mašte, no meni znači puno. Jača me, raduje me i uveseljava. Sitna, nježna, bestjelesna bića, naši najbolji prijatelji. Život nam donosi mnoštvo dobrih ljudi, veliki broj prijatelja, ali samo jedan je onaj pravi. Uvijek je uz tebe i nikada te ne iznevjeri. U trenucima kada ti je najteže i kada te svi ostave, uvijek je tu. Hrabri te i ne posustaje.

Počesto se pitam, zašto tako dobra bića ne postoje u ljudskome obliku, zašto tako dobra bića nisu naša braća ili sestre. Anđeli imaju veliko srce. Svu ljubav podijelili bi s cijelim svijetom. Uz tebe su dok živiš, dok dišeš i u trenutku odlaska na nebo, u vječnost.

Jovana Tešić, 6.r.

Samoća u prosincu

Prosinac mi donosi tišinu, mir i spokoj. Čini se kako sve tone u lagani san. Ulazim u noć, u tajanstvenu noćnu priču... Prolazim kroz tamu, a izdaleka vidim zvijezdice kako trepere. To su zasigurno anđeli.

Uzdižu me do neba, penju me u svjetlost vječnu. Spašavaju me ta draga bića u treptavim bijelim haljinama i prekrasnim zvucima harfe. Snaže me i hrabre, pjevaju mi i šapću. Izgovaraju najljepšu molitvu, molitvu neba.

Ima dana kad sam sam, napušten od svih koji kažu da im nešto značim. Ostavljen od licemjernih pojava koje zasipaju svijet. Podnosim sve, ali ne samoću i licemjerje u adventskim večerima.

Miloš Bobić, 6.r.

One su mi najteže. Tih dana najviše boli. Jedina je svjetlost u mraku mala zvijezdica na nebu u treptavoj bijeloj haljini koja mi mekim pogledom daje do znanja da nisam sam.

Vladimir Sentivanac, 6.r.

Nova godina iz snova

Vrijeme leti, dani brzo prolaze. Na vrata nam kuca još jedna Nova godina. Tiho se šulja u dječje snove i donosi nam nove radosti, Mi, djeca, najviše se radujemo poklonima i snježnom bijelom prekrivaču koji će prekriti ulice našeg grada.

Kad sam bilo mali, vjerovao sam da postoji Djed Mraz. Radovao sam se darovima koje bih nalazio ispod bora, i zamišljao Djeda Mraza koji ih krišom ondje ostavlja. Uvijek sam se divio kako on za tako kratko vrijeme stigne donijeti darove svoj djeci svijeta. Kada sam porastao, moji su snovi nestali. Zamislite, saznao sam da Djed Mraz ne postoji, a poklone koje dobivam pod bor, stavljaju moji roditelji!

Od tada sanjam da ja postanem pravi Djed Mraz, koji će za Novu godinu donijeti poklone svoj djeci. U hladnoj, dalekoj zemlji Finskoj, punoj snijega, živio bih sa svojim pomoćnicima. Imao bih tvornicu u kojoj bi se pravile svakakve igračke. Sva djeca bi mi na tu adresu slala pisma u kojima bi napisala što žele da im Djed Mraz donese za Novu godinu. Moji pomoćnici i ja spakirali bismo svima poklone s naznačenom adresom da možemo brzo dostaviti. Na sam doček Nove godine poletio bih na saonicama koje bi vukli snažni sobovi. Brzinom munje letio bih iznad gradova i sela širom svijeta, spustio se kroz svaki dimnjak i ostavio poklon ispod bora za svako dijete. Novogodišnja noć zavila bi sve u bijelo da se djeca mogu igrati na snijegu. Nakon uspješno obavljenog posla zadovoljan bih se vratio u svoju Snježnu Zemlju.

Nestrpljivo bih čekao da osvane jutro i dođe trenutak kada će djeca ugledati poklone koje su poželjeli. Osmijeh na njihovim licima bila bi nagrada za moj

trud. Ozario bih lica siromašne, gladne, bolesne djece. Ova noć bi bila napokon svima sretna, bez razlike među djecom.

Srđan Lukić, 5.r

Zimska pjesma

Zima je lijepa i prvi snježak bijeli svako dijete razveseli. Pahulje bijele božićno drvece kite, pod nju Djedica poklone stavlja. Želja je puno, a Djed

stari kako će to sam da obavi? Ali će mu biti lakše kad dječja lica radost ozari.

Nenad Vujković, 3.r

Novogodišnje želje

Moja novogodišnja želja je da mi brat ozdravi od bronhijalne astme. Već dugo čekam da mi se to ostvari. Sve su mi se želje već ostvarile, ali ova ne. Dobila sam: računalo, role, četiri pernice i telefon.

Znam da će mi se ova želja teško ostvariti. To najviše želim, i dok mi se ta ne ispuni, drugu neću poželjeti.

Aleksandra Medaković, 3.r.

Sveti Nikola

Aleksandra Nikolić, 2.r.

Božićna pjesma

U dubokom snijegu kraj crkvice na brijegu, zeleni stoji bor.

S neba u svetoj noći svjetlo zvijezda se toči i pjeva anđela zbor.

Najljepša zvijezda mala na vršak bora je stala, zabruji zvono – ZVONO!

I bijela staza zablista za tek rođenog Krista kojom će koračati on.

Aleksandra Nikolić, 2.r.

Odgovor Djeda Božićnjaka

Dječaće dragi, sve tvoje želje ispunit ću za dječje veselje.

Polako, kroz dimnjak past ću, u toplu kuću upast ću.

Dok zvončići zvone glasno, srce će mi zaigrati jasno.

Sve one mutne bare pretvorit ću u ogledala, u ledare.

Bijele zvijezde okomit će grane i letjet će djeca s brda na sve strane.

Sanjke na tavanu spavati neće, djeci na lice osmijeh donijet će.

Zabijelit ću sve kuće i dvore i tebi ispunit ću snove.

Bijeli Božić doći će u tvoj kraj razveselit će djecu i ljude i donijeti im sjaj.

Ni Nova godina daleko nije, Polako nam se na prozoru smije.

Jelena Vuletić, Anja Dimitrijević, Dragana Vuković, Milica Mirković, 6.r.

Zima

Jednog zimskog dana mama je probudila brata i mene i rekla da pogledamo kroz prozor. Pospamo smo ustali i vidjeli da se sve bijeli, sretno smo uzviknuli: *Snijeg!*

Istrčali smo van, cijelo selo se zabijelilo, inje je bilo na drveću, ledenice obješene o krovove kuća, a pod nogama škripao snijeg. Ubrzo su se skupila sna djeca iz ulice i krenuli smo u zimsku avanturu. Pravili smo snjegovića, grudali se, sanjkali i pravili tobogane od snijega. Našoj sreći nije bilo kraja. Jedva smo čekali novi dan i nove igre.

Goran Maletić, 3.r.

Zima

Pao je snijeg.

I pokrio cijelo selo.

Svako se dijete raduje snijegu.

Da polete sanjke na Rajevom brijegu.

Da se čuje sa svih strana graja od nas mališana.

Jovo Marić, 3.r.

Filip Volarević, 2.r.

UČENIK PSIHOLOG – Tko kaže da smijeha nema?!

Evo me opet
U pomoć vam stižem,
Odgovore pametne
Na pitanja nižem!

Stoga se ne bojte
Jer volim vas jako,
Uz vašeg Andreja
Sve vam je lako.

Ja sam rješenje
Za ljubavne muke,
Svaki vaš problem
Riješim bez buke!

Kad god vam je teško
Andrej je vaš,
Dat će vam svaki
Odgovor baš!

Bok,

evo me opet, nakon duže stanke. Priznajem, primio sam velik broj vaših pisama, poruka koje upućuju na trenutne probleme. Trenutne kažem, jer iskreno se nadam kako ću vam i ove zime pokušati pomoći i pronaći rješenja vašim ljubavnim jadima. Pa krenimo!

Bok, Andrej!

Nije mi lako... Postoji djevojka koju neopisivo volim, međutim, dvoji između mene i još jednog frajera. Kako joj pokazati i dokazati da sam bolji od tog *napuhanka*?

Unikatni S.I.

Bok!

E, meni se i ne javljaju oni kojima je lako. Dobro ti je ovo pitanje, iako ovaj put ne mogu pomoći. Svi smo mi jedinstveni i to nas razlikuje od ostalih, a svoj recept sam moraš pronaći. Svojim ponašanjem i šarmom – kojeg nadam se imaš (bez tog nema uspjeha, bez obzira koliko si lijep ili imaš visoko mišljenje o sebi) doći ćeš do ključa. Nema druge, frajeru, takve su ti današnje žene, teške...

EJ, Andrej!

Znaš, imam pomalo smiješan problem. Zaljubljen sam u curu iz srednje škole. Znam da zvuči ludo, ali tako je, kako je. Reci mi, molim te, znaš li, koji je najbolji načina da joj priđem?

Mladi Z.S.

Bok!

Mišljenja sam kako ljubav ne poznaje godine, dakle, nema granice! Zasad si u osnovnoj, no za tren oka će to biti srednja škola i imat ćeš više šanse i mogućnosti. Jedino ti je rješenje strpjeti se ili krenuti u akciju ako si dovoljno samouvjeren i misliš da si dorastao situaciji. Pokušaj, želim ti svu sreću!

Hy!

Imam problem. Hodam već 4 mj. s likom koji nema povjerenja u mene. Ne znam samo čime sam to zaslužila. Svaki put kad nemam na račun, a on mi napiše poruku, ne odgovorim. On odmah misli da sam tko zna gdje i s kim. Provjerava me, zapitkuje moje prijateljice i usklađuje priče. Kako ga uvjeriti da nemam ništa s drugim dečkima?

Ožalošćena K.R.

Hy!

Čuj, takav sam problem već imao. Rješenje ti je da sama gradiš povjerenje, a i pretpostavljam da si nečim ipak uzrokovala ovako nezavidnu situaciju. Ili je frajer psiho slučaj. To sama moraš zaključiti. Ako te nastavi ovako mučiti, riješi ga se, ne treba ti neki luđak koji će te pratiti u stopu.

Bok Andrej!

Imam strašan problem. Znam da je svakome njegov problem najveći, no moj je ogroman, jedva živim sama sa sobom. Imala sam dečka. Imala! Voljeli smo se godinu dana, sve dok nije došla ona! Mala gadura s protezom u ustima! Zbog nje me je ostavio, zaboravio, kao da nikada nisam ni postojala. Kad je shvatila s kakvim zapravo jadnikom hoda, ostavila ga je, ali on i dalje slini za njom! Znam da on ne zavrjeđuje moju pažnju, no ne mogu si pomoći, želim samo njega, bez obzira što me je ostavio i što sam dugo mrzila malu s protezom. Kako da se riješim ovisnosti, kako ću dalje? Pomozi mi?

Tužna J.S.

Bok!

Vidi, tu ti nema pomoći! Moram priznati da, iako sam psiholog, katkad ni ja vas žene ne uspijevam potpuno razumjeti. Nije mi jasno! Netko vas svakodnevno tlači, ostavlja, zapostavlja, a vi ga i dalje želite u svojoj blizini! Ostavi ga, ženo, u životu postoji izbor, pa si biraj onoga koji će te cijeniti. Želim ti sreću!

Bok, Andrej!

Obojica smo muškarci pa sam pomislio kako si upravo ti taj koji možeš biti rješenje mojim problemima. U mom susjedstvu postoji prekrasna cura koja mi se neopisivo sviđa. Ne obazire se na mene, kad me sretne u ulici i ne pogleda me. Ukratko, ne šiša me pet posto. Da skratim priču, imam osjećaj, a i čuo sam da ima pregrubo mišljenje o dečkima, stoga ne želi s njima imati nikakvog posla. Kako joj dokazati, pokazati da sam iskren i nježan, pun razumijevanja i pažnje? Kako ju razuvjeriti i privući k sebi?

Zaljubljeni M.D.

Bok i tebi!

Pa to je barem lako! Priđi joj nježno i zamoli za razgovor na 5 min poslije škole. Dobro se pripremi jer se kod takvih ne smije dogoditi ni najmanja pogreška. Reci joj što točno osjećaš, i biraj riječi jer postoji mogućnost da se uplaši ozbiljnosti situacije i jednostavno zbrise! Budi što nježniji, jer mora shvatiti da i mi muškarci možemo biti nježni i umiljati. Njeguaj to nekoliko dana i sigurno će se nešto željeno dogoditi.

Dragi moji,

To bi bilo to... Pišite, javite se, znate moju adresu, a znate i u kojem razredu sjedim... S obzirom da sam poprilično dobar, katkad, ukoliko me ne nađete, pokušajte u uredu pedagoginje gospođe Šerbić!

Pozdrav, s ljubavlju,
Andrej...

Promocija zbornika

5. studenog 2007. godine održana je u našoj školi svečanost prigodom otvorenja obnovljene školske zgrade te preimenovanja u Osnovnu školu Siniše Glavaševića.

Svečanom su otvorenju nazočni bili župan Božo Galić, gradonačelnica Zdenka Buljan, ravnateljica škole gospođa Marija Budimir, bivša ravnateljica škole gospođa Zorislava Galić, mnogi ravnatelji brojnih vukovarskih osnovnih škola te svi djelatnici naše.

Ovu smo prigodu iskoristili kako bismo predstavili prvi

zbornik učeničkih literarnih i likovnih radova naše škole pod nazivom *Tamo gdje Dunav teče*. Izdvojili smo za vas nekoliko radova, nadamo se kako će vam se svidjeti.

Jutro u Vukovaru

Dok nad Dunavom izlazi sunce i baca svjetlost na stare čamce, spretni ribiči zabacuju svoju udice, sunce se polagano rumeni, žarko, crveno, čisto. I svaku travku miluje.

Sve se budi.. Maleno cvijeće otvara svoje latice koje gledaju u visoki Vodotoranj. Sav u rosi uspravno stoji križ na ušću Vuke u Dunav, dok se oko njega vijore hrvatske zastave, i pažljivo gleda kako se svjetluca tisuću svijetla.

Marko Sablić, 5.r.

Čekam

Noć je zacrnila cijeli stan. Palim svijetle. Čekam te. Stavljam najljepše cvijeće na stol. Otvaram vrata. Svemir, cijeli svijet, sve sjajne zvijezde, žuto sunce, svi su uz me. Skupljam hrabrost, prilazim vratima. Sve sam bliže...širim ruke.

Ali nema te, ne osjećam toplinu tvoga tijela. Sama sam, umorna od svega. Izlazim na balkon, vjeter mi puše u lice. Osjećam tvoje ruke, šapćeš mi da me voliš.

Trgnem se i razočorano budim iz sna.

Kristina Nikolić, 8.r.

Osama

I liju kišne kapi, jedna za drugom. Kap, kap! Prolaznici u mlakama izazivaju zvukove: pljas, pljas! Svjetlost jača. Pale se ulične lampe, jedna po jedna. Na debeloj grani sjedi usamljena ptica. Pro-

matra svoj odraz u lokvi. U tome je prekine kristalna kap kiše koja joj pade na glavu.

Dvije ptice lete sjajnim nebom, a oko njih ulične lampe sjaje poput reflektora. Sa smiješkom pozdravljaju pticu.

Kristina Nikolić, 8.r.

Nada

A jedne zime gledao sam zvijezde, dugo, tiho. Tražio sam svoju. Nije je bilo. No, morala je doći, pa sam čekao. I nema je. Bio sam tužan. Nema ni moje svjetlosti. Nema je, ni sutra nije došla. Nestala je u plavom beskrajnom plavetnilu.

I zima je nastavila dalje bez nje. Bijeli je snijeg prekrpio grad. Sniježi i sniježi već danima, bez prestanka. A moje zvijezde nema. Mora doći.

Pogled na...

Kristina Nikolić, 8.r.

Prve pahulje moga grada

Dok šećem ulicom, mislim o snježnim pahuljama koje lete oko mene i igraju ples zime. Lete po nebu, skakuću po oblacima, viju se jer žele ozariti dječja lica. Tek poneki nestaško odleti daleko, daleko, da vidi svijeta, ali njegovo putovanje brzo završi.

Ove je snježne zime Ledena Kraljica vodila dobar posao. Sve igra oko mene pa mi dođe da i ja poletim i vidim te čari zime. Ah, kako je zima divna! Vani se dječica igraju, a mali "Bijelko" zbijen uz kuću tužno sjedi, tuguje...

Uskoro će drvce biti obasuto poklonima za malu djecu koju će posjetiti Djed Božićnjak. Domovi su topli, a vani snježne pahulje igraju valcer zime koji je posvećen svima nama. Barice, potoci, sve je zaleđeno. Oko malog se otoka prostire velika bijela plahta koju je načinila Majka Priroda. Šume su bijeli gradovi s drvećem od snijega, kao veliki bijeli neboderi. Oblaci na nebu plove do sljedeće luke.

Jeleni su bijeli, a zečevi veselo trče po bijeloj plahti koja će ove godine biti zapamćena.

Vanja Plavšić, 6.r.

Tamo gdje Dunav teče...

Ne bih to uspjela sama!

Zamolili smo nastavnicu Ivanu Skender – Oršolić da nam kaže nekoliko riječi o samom nastanku zbornika, otkud ideja, želja, poticaj i mogućnosti za objavu prelijepe učeničke knjižice.

CARPE DIEM: Jeste li zadovoljni priredbom ?

NASTAVNICA IVANA: *Priredbom i organizacijom današnjeg dana i više sam nego zadovoljna, a neopisivo mi je drago jer sam uspjela i svojim dijelom pridonijeti ovoj svečanosti. Naravno, ne bih to uspjela sama, imala sam izvrsnu pomoć i podršku kolegica i kolega koji su sa mnom radili na ostvarivanju zamišljenog.*

CARPE DIEM: Imali smo priliku vidjeti Vašu knjigu. Kako ste uopće došli na ideju stvaranja zbornika i jeste li ga sami osmislili?

NASTAVNICA IVANA: *Ne bih rekla kako je to MOJA knjiga... To mi zvuči vrlo grubo i nerealno. Prije bih rekla kako sam ja probudila ideju i želju, dala mogućnost, a zbornik je proizvod svih nas. Svaka je, od tima, imala svoj dio posla, koji je po meni, za prvi put, obavljen besprijekorno. Koristim prigodu zahvaliti se gospođi Trošić na dekorativnom dijelu promocije, Hrvatskom narodnom kazalištu iz Osijeka te upravi tvrtke Opeka d.d. koja je i financirala zbornik. Naravno, i ravnateljici gospođi Mariji Budimir na ukazanom povjerenju i potpori.*

CARPE DIEM: Što nam možete reći o samome zborniku?

NASTAVNICA IVANA: *Inače, zbornik je podijeljen na četiri cjeline, četiri godišnja doba Vukovara, koje na simboličan način daju prikaz grada u svim njegovim bojama.*

Izdan je sa svrhom i ne u velikom broju, tako da se neće naći u prodaji, no nadam se da će sljedeći, koji je u planu vrlo brzo, biti u većem broju i dostupan svima.

Što još reći? Knjiga je izvrsna, pronaći ju možete u školskoj knjižnici, knjižnici u Borovu naselju te Gradskoj knjižnici grada Vukovara.

Pročitajte i uvjerite se!

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

Tamo gdje Dunav teče...

Išla sam u malo slavonsko selo tamo me je dočekala moja baka pogrbljena malo i mršava uvijek sporog, umornog koraka.

Igrali smo se pored njene kuće, a ona nam je davala kolače s izrazom tuge u očima baš kao da hoće da plače.

Kad počnu kiše i zamirišu dunje s ormara, a vjetar pred kućom dudove grane njiše, tad baka ima vremena više i priča najljepše priče.

Pričala nam je jedno veče:
Znate djeco, tamo daleko gdje Dunav teče rodili su se vaši mama i tata poslije ste se rodili i vi, ti, i ona i tvoj mali bata.

Pažljivo sam slušala svoju baku, pomrsila joj kosu sijedu, njoj je iz oka suza potekla, a ja sam svojoj baki rekla:

Želim biti sretno dijete, važna mi je i sreća moga brata, želim živjeti u slobodi i da nikada ne bude rata.

Odrasla sam.
Dunav i dalje teče, više ne idem u malo slavonsko selo, jer me suza u oku zapeče.

moje bake već davno nema, nema ni njenih kolača, ali ostala su sjećanja na njene bijele ruke i kose sijede i najljepše priče o Slavoniji tamo gdje Dunav teče.

Diana Davidović, 8.r.

DJEČJI PROTEST

Kako djeca provode ljetno? Mnogi odlaze na ljetovanje, ali što s onima čiji roditelji nemaju financijskih mogućnosti, što s onima koji su osuđeni na svoje

malo misto... Jedina mogućnost koja svima nama pada na pamet su bazeni. Kupaju li se u njima? Ne, ne... Ne kupaju! Zašto? E, pa sad ćete saznati iz ovog našeg malog priloga.

Vjerovali ili ne, nekada su bazeni u Naselju doista postojali i bili su vrlo posjećeni. Danas su uništeni, osvježavanje za ljetnih vrućih dana gotovo je nemoguće, osim u dunavskoj hladnoj vodi. Obnova je pokrenuta, no mnogi nemaju sluha za nas male stanovnike ovoga grada, stoga obnova traje već duže vrijeme.

U školi smo pokrenuli malu, ali važnu anketu. Težište je stavljeno, naravno, na dječje želje i mogućnost njihova ostvarenja. Pitanje je glasilo: Što biste voljeli promijeniti u Vukovaru? Nećete vjerovati, no 60 posto ispitanika požalilo se na devastirane bazene. Vidjeli smo tugu i gorčinu u dječjim očima i upravo nas je to potaklo napisati članak i pozvati vas da se uključite u program pod nazivom **DJEČJI PROTEST**.

Zamolili smo učenice naše škole da nam kažu svoje mišljenje o navedenom dječjem projektu:

Jelena Stajin: Ljeto najčešće provodimo na moru, no ima ljeta kad za odlazak nema mogućnosti. U to se vrijeme družimo s prijateljima, međutim, to bi naše druženje bilo potpunije i raznolikije kada bismo svi zajedno mogli pronaći osvježavanje na bazenima.

Jelena Kronić: Dok su bazeni bili u uporabi, redovito smo ih

posjećivali, a ovom prigodom bih željela uputiti kritiku čelnim ljudima – na bazenima je bila gužva, potreban je još jedan veći bazen, organizacija slaba, a o urednosti, čistoći i izmjeni vode u bazenima dalo bi se puno pričati. Stoga, vrijeme je da čujete naš vapaj, naš protest i pokušate unijeti malo radosti, u već i

onako teške životne uvjete. Dajte nam barem mrvicu zadovoljstva u vrijeme ljetnih praznika!

Ivana Kramer: Dok su bazeni još bili u funkciji čitav sam se dan radovala kupanju u njima. Žao mi je što su ovako upropašteni. Ljeto uglavnom provodim kod kuće, pred zgradom jer ne idem na more. Voljela bih osvježavanje naći u bazenu koji mi je pred nosom, a nedostupan. Ponekad me roditelji odvezu u Osijek, ali ni mama nije u mogućnosti svakodnevno me vozikati. Zajedno smo prošetali okolicom zapuštenih bazena. Susreli smo čovjeka koji je svojoj jedinog kćeri pričao o svome djetinj-

stvu i mladenačkim danima provedenim uz Dunav i borovski bazen. Upitali smo ga pa je i rekao ponešto o tome, no nije nam se predstavio:

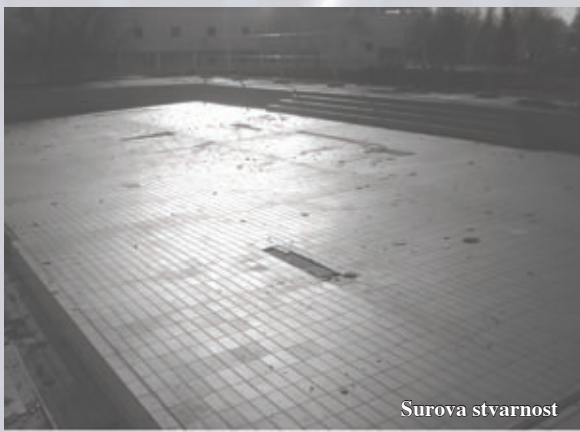
Već duže vrijeme živim u inozemstvu, no uvijek kada se vratim u Vukovar, prošećem ovim njegovim dijelom i sjetim se svoga djetinjstva, jer i ovi su bazeni bili njegov značajan dio. Kada sam čuo da je pokrenuta obnova, bio sam presretan. Međutim, vidim da obnova ne napreduje i jako sam žalostan što današnja vukovarska djeca nemaju priliku imati djetinjstvo kakvo smo nekada mi imali.

Što reći? Kakva je budućnost Vukovaraca? Hoće li uskoro i oni imati više mogućnosti ljeti, kao i druga djeca? Hoće li se uskoro išta promijeniti?

Bi li nam itko znao odgovoriti na ova pitanja? Kome ih postaviti? Tko je odgovoran? Hoće li itko išta poduzeti? Ne znamo...

Molimo samo, UČINITE NEŠTO!

Napisale: Jovana Tešić i Nataša Katanić, 6.r.

NA VRHU SNJEŽNOG CARSTVA

Ispred škole nas je dočekaao voditelj grupe i nastavnik Atanasije Alavanja. Uslijedio je pozdrav s bližnjima i dugo očekivani put koji je u nama izazivao buru emocija.

Krenuli smo u 7h ujutro. Dugačak se put prostirao ispred nas. Beskrajno nebesko prostranstvo ističe se iznad nepreglednog krajolika koji je zasut snježnim pahuljicama. Putokazi nam kazuju različite smjerove kretanja. Misli mi lutaju do vrhova planina, a ja samo pomno promatram taj prekrasan bijeli svijet prekriven velom. Tu se počinju prostirati i visoki borovi igličastih grančica.

Stižemo. Zimska čarolija nadmašuje moja očekivanja.

Snježna idila

zagrljajem sve veća.

Došao je i taj dan. Povratak. Krećem i ostavljam najljepše uspomene iza sebe.

Šetnja

Uvijek sam vjerovala da planine skrivaju neku čudesnu moć. Okružena sam strmim padinama, snježne pahuljice zastaju na mojim trepavicama i neodoljivo poželjih što prije stati na skije i poletjeti smjerom hladnoga vjetra i snijega. Tada nastupi ledeno razdoblje. Klizaljke mi označavaju put. Rušim sve pred sobom i uživam u plesu na ledu. Na skijalištu promiču žičare koje plove sve više u nebo, mirno nebo popunjeno tamnim slojevima oblaka.

Zimske radosti...

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

Svi dani su ispunjeni novim doživljajima i avanturama, ali i dnevnim obvezama. Večernji izlasci su u diskoteci koja blista svjetlosnim efektima i brui veselim pjesmama. Unatoč svemu tome, noći postaju duge, a nostalgija za domom i majčini

ZAŠTO NAS OSTAVLJATE?

Jedan telefonski razgovor košta malo, a nekome će značiti jako puno!

Ljeto je, ljudi odlaze na godišnje odmore, a imaju kućne ljubimce koje, tvrde – vole...?! Vole ih tijekom

godine, a kada ne znaju kuda bi s njima, radi vlastitog ih luksuza, ostavljaju na ulici prepuštene samima sebi. Zar to zovu ljubav?!

Tako smo tužne i razočarane spoznajom koliko ljudi mogu biti grubo i nezahvalni.

Tijekom tih nekoliko dana nedostaje im ljubav, toplina doma na koju su navikli, šarena posudica s toplim mlijekom i obilan ručak. Mnogi se skrivaju od hladnoće po malenim i uskim uličicama sami, napušteni, bolesni, umiru od gladi ili postaju još bješnji te na taj način plaše ljude i djecu iz susjedstva. Vremenom postanu bijesni i tako ugrožavaju živote prolaznika.

Gore navedeni je samo jedan od problema koji za sobom vuče i niz drugih. Tko je odgovoran? Čovjek! Mi! Odrasli.

Razna nas istraživanja i studije o životinjama usmjeravaju na brojne pokuse koji se na njima vrše. Svakim su danom takvim pokusima izloženi milijuni životinja. Većina se takvih istraživanja odvija tajno u državnim i privatnim laboratorijima. Opće poznata je činjenica kako se objavljuju samo uspješno izvedeni pokusi. A što je s onim neuspješnim?! Zar se oni zaboravljaju kao i male nemoćne životinje koje su lišene slobode i života?! Štakori, miševi, zečici, hrčci, psi, mačke ili majmuni, svima njima nije pružena mogućnost življenja. Testiranja, pokusi, testiranja, pokusi, ima li tome kraja?

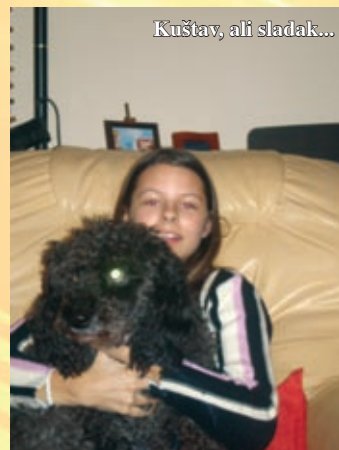
Nema. Mučenje se i dalje nastavlja... Želite pomoći? Ukoliko želite, kupujte proizvode na kojima piše „Nije testirano na životinjama!“

Životinje ne traže ljepotu, niti žele biti mučene, traže pravo na život i slobodu, baš kao i mi! Pa zamislite, da vama ili vašoj djeci oduzmu pravo na to!

Djeca vole životinje, imaju kućne ljubimce, hrane ih, kupaju i igraju se s njima. Oni su najvjerniji čovjekovi prijatelji. Oni koji ih pak nemaju iz više razloga, često ih požele vidjeti, poigrati se s njima pa makar to bilo i kroz debele željezne rešetke, odlazeći u ZOO vrtove. Prekrasan se nalazi u Zagrebu, no jednako je lijep i onaj u Osijeku uz samu rijeku Dravu. Iako za rata uništen,

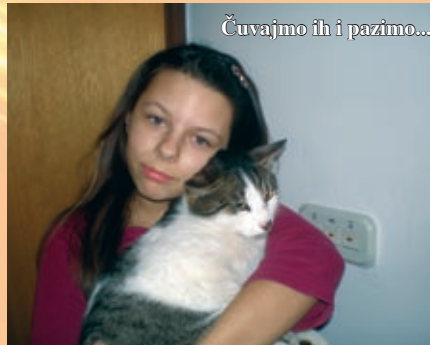
danas vrlo atraktivan i nov.

Pitali smo učenicu 6.r. Ivanu Kramer ima li kućnog ljubimca i kako se brine o njemu. Ona nam je rekla kako obožava životinje i ne može zamisliti dolazak kući, a da ju njezin psić ne obraduje mašući repom pred vratima. Ima psa, mačku i papigu. Rekla nam je da nije lako brinuti se o životinjama, to je vrlo zahtjevan i odgovoran posao, mada ga obavlja s puno radosti i ljubavi. Sve što im je potrebno nabavlja u Osijeku u Pet shopu.

Kuštav, ali sladak...

Njezin je psić mađarska pudla, a zove ga Boni. S mamom ga često vodi u šetnju, čak četiri puta dnevno. Budući da je jako star, ne

Čuvajmo ih i pazimo...

smije mu davati krutu, nego hranu iz konzerve i sitne pseće kekse. Voli se igrati, no ne pretjerano. Vrlo je pametan, naučen je kamo ići na zahod. Spava na krevetu, ponekad na podu, pred vratima ili leži pored lvaninog kreveta. Čuva ju po noći. Svake ga godine vodi veterinaru i cijepi protiv parazita. To je također jedna od

obveza svakog čovjeka koji voli životinje - odlazak veterinaru.

Mačka Roni uglavnom bude vani jer ne voli kuću. Dođe kad je gladna ili kad je vrijeme za spavanje. Jede hranu iz konzerve, Ivana ga kupa, no ne često jer mačkama to škodi. Voli se maziti i ljenčariti.

Papiga Kiki joj je ljubimica koju hrani ptičjom hranom, ali joj ne

smeta hrana koja se jede u njezinu domu. Voli se gristi, a spava u velikom kavezu. Ima svoju ljuljačku na kojoj se stalno ljulja. Ponekad ju pusti iz kletke, ali tada napravi veliku štetu po kući. Ako mu je dosadno, glasno zviždi i pjeva.

Lijepo je znati da postoje ljudi koji brinu o životinjama koje su primili u kuću, za razliku od onih drugih, koji ih muče, ostavljaju i ubijaju.

Htjeli smo doznati ponešto o obvezama vlasnika životinja te smo razgovarali s vukovarskim veterinarom Stevanom Petrovićem. Kratko nas je uputio u svoj posao i dužnosti svakog ljubitelja životinja.

Gospodin Stevan Petrović rekao nam je da su najčešći ljubimci mačke, psi, a ponekad ptice, hrčci i morska prasada. Prasad je češća u velikim gradovima. Svaka životinjska vrsta ima svoje specifične bolesti. Kod pasa i mačaka to su problemi s kožom i parazitima.

Za pse je obvezno cijepljenje protiv bjesnoće jer je to opasna bolest za ljude. Zakonski se to treba činiti jednom godišnje. Tada dobivaju i tabletu protiv parazita i trakavice, jer je i to opasno za čovjeka. Neophodno je paziti na higijenu i zdravstveno stanje, a ako je štogod sumnjivo, odvesti životinju u prvu veterinarsku postaju. Postoje i mnoge bolesti domaćih životinja opasne i za životinju, ali i za čovjeka. Dužnost veterinaru je zaštititi i sebe i njih.

Iskreno se nadamo kako ste ipak nešto i naučili ili vas je ponešto potaklo da se promijenite i u načinu ophođenja prema svojim kućnim ljubimcima ili životinjicama koje susretnete na putu.

Želimo poručiti svim ljudima:

Kada vidite na cesti nekog psića, nemojte ga tući, nemojte ga dirati i on vas neće napasti. Nazovite najbliže utočište za životinje koje se nalazi u Nemetinu na broj telefona 031/586-222 i tako pomozite te uvijek imajte na umu da se to isto i vama može dogoditi. Svim živim bićima je teško ako su napušteni, gladni ili promrzli. Jedan telefonski razgovor košta malo, a nekome će značiti jako puno. !!!!!

Napisale: Nataša Katanić, Jovana Tešić i Ivana Kramer, 6.r.

KULTURNA SCENA VUKOVARA

Vukovar je vrlo mali grad, ali ima sve što je njegovim stanovnicima potrebno.

Naša je mala družina krenula put Vukovara kako bi svojim čitateljima još više približila grad koji je mnogo izgubio, puno pretrpio, no još uvijek ima što ponuditi ljudima koji su mu vjerni. Kažu, Vukovar je nekada bio prekrasni gradić, imao je... , davao je... , nudio je... mogao je... Ma ima, daje, nudi, može i danas!

Pogled na Dunav i "Vrške"

Ružičke, Bauera, grofa Eltza i Strossmayera. K nama pristižu ljudi iz raznih krajeva svijeta, osobito su nam česti gosti političari, a nedavno je i poznati reper upravo ovdje imao svoju svadbu... Izložbe slika, posjeti brojnih hrvatskih umjetnika, česti su u "našoj kući". Hotel je privatno vlasništvo obitelji Mijok.

Gospođa Grbić nas je provela hotelom, hotelskim dvoranama, sobama, te zaključujemo kako Lav pruža niz mogućnosti svim ljudima, dok su sobe prilagođene svima, pa i osobama s posebnim potrebama i invalidima.

Najnovija građevina, tik uz hotel Lav, Hrvatski je dom. Prekrasno mjesto koje je i te kako nedostajalo našem gradu. Ulaskom u predvorje Doma, susreli smo

Jedna od ljepših građevina iz središta Vukovara novi je hotel Lav te nešto stariji Dunav, koji je puno ranije izgrađen, no ništa manje lijep. Ne bi bilo lijepo od nas ukoliko bismo izuzele muzej grada Vukovara Dvorac Eltz, a još manje vučedolsko nalazište i simbol grada Vukovara Vučedolsku golubicu i Vodotoranj koji nas ponosno čuva.

Naš grad u svome sastavu ima bezbroj kulturnih ustanova kojima se može podičiti, stoga i bogat kulturni život. Mnogi ga turisti posjećuju, slikaju najljepše i najbogatije njegove dijelove. Grad bogat kulturnim i povijesnim događajima, grad bogat ljudima koji ga vole, grad koji nas zove natrag. Vukovar...

gospodina Krunoslava Šumoljanskog koji je, kao inženjer, vodio obnovu.

Gradnju Hrvatskoga doma pokrenuli su hrvatski građani i obrtnici, kao i Pjevačko društvo Dunav, a pri gradnji je pomogla i tvrtka Zuber iz Višnjevca. Sagrađen je prema projektu poznatog zagrebačkog arhitekta

Hrvatski dom

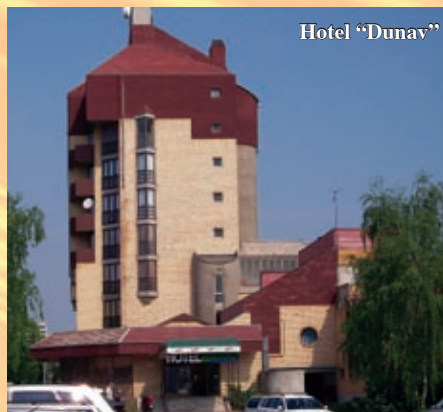
Aleksandra Freudenreih, 22. srpnja 1922. U Hrvatskom se domu održavaju koncerti, folklorne manifestacije, kazališne predstave, a česti su nam gosti pjevačke skupine i glumci koji dolaze iz HNK-a Osijek i Zagreb. 23. studenog održane su tri predstave za djecu i odrasle. Koristim prigodu spomenuti gospodina Renea Matoušeka koji je nekadašnji tajnik Društva Hrvatskog doma, a ubijen je u Domovinskom ratu. Posjetitelji su oduševljeni i svih su uzrasta.

Naša je treća postaja hotel Dunav. Popričali smo s gospodinom koji radi na recepciji hotela:

RECEPCIONAR: *Posjetitelji koji danas dolaze u hotel Dunav jako su zadovoljni uslugama koje im pružamo. Tijekom dana hotelskim hodnicima prođe od 120 do 200 posjetitelja, najviše u vrijeme ručka, s obzirom da je naša usluga neizmjerljivo bogata i privlačna svakom džepu. Velik je broj turista iz Engleske i Italije, a mnogi dolaze sa željom iznajmljivanja*

sale za vjenčanje koja je prikladna za sve vrste slavlja. Mogu reći, i u svoje kao i u ime ostalih djelatnika hotela, kako smo zadovoljni primanjima i poslom kojim se bavimo.

Već pomalo umorne, no ipak radoznale, krećemo put Dvorca

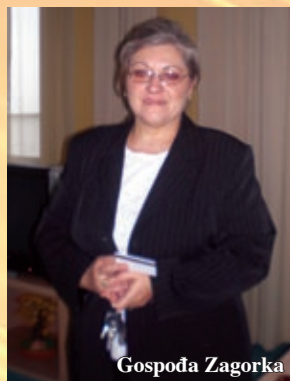
Hotel "Dunav"

Nataša i ja, dovezle smo se busom do središta grada. Imale smo što i vidjeti: dvije prekrasne građevine kako su se stisnule jedna uz drugu, kao dvije prijateljice.. Što se nalazi unutra? Hoće li nas rado primiti? Hoće li biti zainteresirani za razgovor? Hoćemo li moći fotografirati i našim prijateljima pokazati što smo sve vidjele i time ih potaknuti, privući put umjetnosti? Sve tri imamo neki osjećaj kako će naše malo istraživanje proći u najboljem redu. Tako je i bilo...

Sigurno vas zanima koja je naša prva postaja... Prvo posjećeno mjesto je prekrasni hotel Lav.

Srdačno nas je primila i dočekala gospođa hotela Zagorka Risić - Grbić te nam rekla nekoliko riječi vezanih uz sam postanak hotela i ponudu:

Hotel Lav izgrađen je prvi puta 1840., a obnovljen u veljači 2005. godine. Hotel je poslovno, kongresno središte i posjeduje kongresne dvorane koje su dobile imena po poznatim osobama: dvorana

Gospođa Zagorka

Eltz. Mnogo smo toga saznale o njemu, kako u školi, tako i pri samome posjetu. Dvorac se nalazi u središtu grada. Filip Karlo Eltz, nadbiskup u Mainzu i njemački knez izbornik, 1736. kupuje ovaj ogroman posjed s 35 naseljenih mjesta. Gradnju dvorca započeo je 1749. vlasnik vukovarskog feuda Anzelmo Kazimir Eltz. U početku je bio izgrađen samo središnji dio, a kasnije je dvorac više puta dograđivan. Već 1781. završeno je prvo veće proširenje,

Restauriran slika "Djevojka s vrčem"

Restauriran slika "Djevojka s vrčem"

dok je konačan izgled dobio početkom 20.st.po nacrtima bečkog arhitekta Siedeka. Velikih je dimenzija, raskošne koncepcije, obiluje bogatstvom stilskih detalja. Ubraja se među najreprezentativnije objekte baroknog razdoblja na hrvatskom tlu. Od 1968. u dvorcu je smješten Gradski muzej Vukovar, u kome se nalaze prapovijesni predmeti pronađeni na arheološkim nalazištima.

Prije no što stignemo na posljednje odredište, Kino dvoranu u Borovu naselju, preostaje nam, po nama, najljepši i djeci najzanimljiviji dio grada – Vučedol.

Vučedolsko se nalazište nalazi na periferiji grada. Nekada je i samo bilo grad. Otkrio ga je Josip Brunšmid. Danas se na njemu vrše arheološka istraživanja. U vremenu kada je istraživanje bilo u povojima, pronađena

je Vučedolska golubica koja je danas simbol grada Vukovara. Prije samo nekoliko mjeseci na ovom je području pronađena Vučedolska čizmica. Arheolozi tvrde kako su se obje koristile za obrede, dakle, imale su istu svrhu. Vučedol je prekrasno mjesto, osobito ljeti, a moramo se pohvaliti kako naša škola svaki početak školske godine obilježava odlaskom na izlet ili integriranom nastavom.

Integrirana nastava na Vučedolu

napokon, naše zadnje odredište... Kino...lako slabije posjećeno, pruža široke mogućnosti.

Novinari u društvu glumca

Moje prijateljice i ja stigle smo u kino kako bismo odgledale predstavu *Dunavska galija* te saznale nešto više o njemu. Budući da pojedini o postanku i radu kina, nažalost nismo saznale, barem smo imale priliku razgovarati s jednim od nazočnih beogradskih glumaca i čuti ponešto o predstavi koja je toga dana izvedena. Usput, pohvalio nas je na dobro osmišljenim pitanjima čvrsto uvjeren kako će naš školski list biti najbolji

list Vukovara, što nam je bilo osobito drago.

Glumci iz Beograda odazvali su se na poziv konzulata za pomoć djeci koja sebi ne mogu priuštiti odjeću, obuću i udžbenike za školu. Sretni su što će tom humanitarnom predstavom pomoći mnogoj djeci. Stigli su iz didaktičkog glazbenog programa Dječjeg kulturnog centra Beograd.

Djeco, nađite katkad u kino pogledati dobar film! Otiđite s roditeljima u predivni Hrvatski dom odgledati kazališnu predstavu! Pogledajte galeriju iznimnih slika u hotelu Lav i protrčite cvjetnim vučedolskim livadama!

Mali slatki razgovori

Vjerujemo kako će vam se uistinu svidjeti sve što vam ovaj grad danas nudi, jer nudi doista puno.

Napisale: N. Katanić i J. Tešić, 6.r.

JEDAN ODLAZAK

Jedan odlazak...

Događa se to u jesenjoj noći, kada pada kestenje po asfaltu i kada se čuju psi u daljini, i kada se neopisivo javlja čežnja za nekim tko je bio dobar, naš, blizak, prijatelj i kome bismo, možda, mogli napisati pismo. Ispovjedili bismo mu sve što je u nama.

Prošli ste svakom cestom i uboli se na sve trne. Ranilo Vas u pete i stegna, drvlje i kamenje. Ali svaki put kada ste pružili ruku drugome, dočekao ga je vijenac cvijeća, najljepši osmijeh i rukovet mudrih riječi.

Daleki su i visoki vrhovi koje grli Vaša čežnja. Na putu do vrhova omarila Vas

ODLAZAK U ZASLUŽENU MIROVINU

omara, zbunio mrak ili prestrašila oluja. Umor je bolan, padanje strašno, no vrhovi sjaje na suncu i čekaju Vas. Uspjeli ste dotaći ih.

Podnevnim suncem umivena; melodijom valovlja njihana; od napadne znatiželjnosti skrivena, sedefnim oklopom oklopljena. Crvena kao prekrasni pramenovi zore. Sve uzdignute trepavice htjele bi Vas vidjeti i sve pružene ruke dotaknuti. Svaki Vas cvijet pozdravlja i svaka se čaška otvara.

Svi se šumovi dana izgubiše u daljini. Dobro je otvoriti oči kada spavaju sve stvari i samo stari sat bdi je. Na njegovim smo kazaljicama nekad promatrali kako se minute kreću dostojanstveno i polako, a kasnije smo pogledavali sa strepnjom, kako se ludo žure. Netko nam odlazi.

Otkucava vrijeme...Odlazi. No, isti je njezin glas kao nekad i svaki put kad ga čujemo, čujemo blagost, toplinu i mudrost.

Mnogi su prolazili ovim putovima i uspon je bio pretežak. Vi ste najbliži sunčanim visinama, naša ste lakoća, hitrost i sunčana pratnja.

*Ravnateljici Zorislavi Galić,
HVALA!*

Uraćamo li se izuoznome?

Mnogim su ljudima danas sve manje zanimljivi odlasci na more, skijanje, i mnogi bi isprobali nešto drugo, novo, iskonsko i izvorno. Nešto obično, a posebno, nešto što ih sve skupa vraća u selo, dane djetinjstva provedene na mirisnoj slami s domaćim kruhom. Kamo krenuti?

Odvest ćemo vas na putovanje atraktivnim selima Slavonije i Baranje gdje ćete se, nenadmašno

Atraktivno seosko domaćinstvo

Ivankovo nalazi se seosko domaćinstvo Antinostan, vlasništvo Kaje i Ante Perić osnovano 1996. godine. Te je godine malim slavonskim selom procvjetao seoski turizam.

Domaćinstvo je uređeno prema tipu vojvođanske kuće u kojemu bračni par priprema posebne specijalitete za svoje goste koji često navraćaju na jednostavni ili višednevni boravak, samostalno ili u organiziranom aranžmanu. Na prekrasno uređenom posjedu dočeka ih pregršt ukusnih jela i pića spravljenih na slavonski način uz sitne zvuke zlatnih žica tamburice. Pokret!!!!

Obuli smo gumene čizme, zasukali rukave, drmnuli rakijicu i krenuli. Ma šalimo se!

Naša je ekipa iz Antinog stana krenula put Baranje, put Kopačkog rita. Ovdje se može plivati, proma-

trirati flora i fauna, obilaziti rezervat barkom koja svakodnevno isplovljava i poklanja, osobito nedjeljom, mnogim obiteljima ugodne trenutke.

Razgovarali smo s djelatnicom restorana Kormoran te saznali kako je restoran otvoren 1983. za široke narodne mase, a podužu stanku imao je u vrijeme rata kada je bio, nažalost uništen i zatvoren. Na 20 km od Kopačkog rita, unutar trokuta kojeg čine dvije velike rijeke, Dunav i Drava, nalazi se Zmajevac, malo mađarsko selo poznato po velikoj proizvodnji svjetski poznatih sorti

vina visoke kvalitete, kao npr. graševina, pinot, rizlong... Specijalitete koje, svakako, ne treba propustiti su fiš paprikaš, divljač i baranjski roštilj.

Suza je naselje u Baranji u blizini Zmajevca. Pripada općini Kneževi Vinogradi, a nalazi se na prometnom pravcu Osijek – Bilje

Netaknuta priroda

– Vardarac – Lug – Grabovac – Kneževi Vinogradi- Suza. Obilje vinskih podruma, među kojima smo izdvojili i podrum obitelji Kollar te prekrasni restoran Piroš čizma vlasnika gospodina Josipa Šimića, samo su mali dio bogatog baranjskog podneblja. Ukoliko vas put nanese smjestite se u udobne dvokrevetne sobe te blagujte uz baranjski bogati stol, gdje će vas dočekati tradicionalno

gostoljubivi domaćini uz kulen, šunku i domaće kolače. Nemoguće je objasniti zašto danas u Hrvatskoj nitko turistima koji dolaze na more ne nudi organizirani odlazak u kontinentalni dio, koji je jednako lijep i zanimljiv... Izleti u trajanju od dan-dva ili tri tijekom kojih bi gosti proživjeli večernju čaroliju Perićevog polja suncokreta, promatrali i snimali ptice u Kopačkom ritu, kušali vino iz podruma Gerstmajera, uživali u vožnji Dravom prema Dunavu, posjetili dvorac

u rezervatu Jelena..., sve su ovo iskustva koja bi zasigurno ostala utisnuta u njihovu svijest...

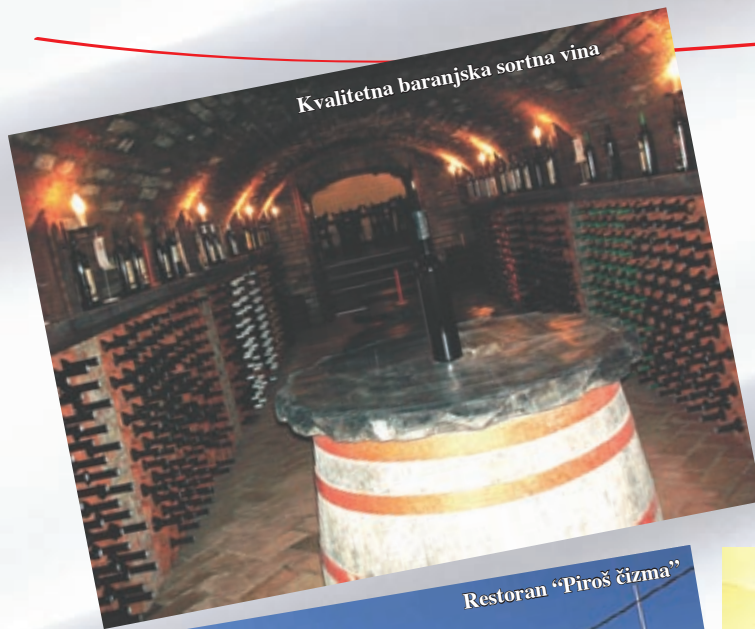
Drago Hedl, Osijek

Moramo li dati svoj komentar na ovakav izvrstan Hedlov kraj? Ne, mislimo da nema potrebe. Nadamo se samo kako će vodeće ličnosti našeg turizma ubrzo shvatiti koliko je seoski turizam važan za kontinentalni dio Hrvatske te mu dati posebno mjesto, mjesto koje doista zaslužuje.

Carpe diem

Pripremili: A.Lazić, J.Davidović i M.Tanasić, 6.r.

JARRAAASTEEEM!!!!!!!!!!??

ŠTO MI SE TO DOGAĐA?!

Strah me je, bojim se...

Prije svega vrlo je važno reći nešto o spolnim obilježjima dječaka i djevojčica, stoga, ukoliko ste stidljivi, neugodno vam je pitati, strah vas je osude ili kritika, dobro nas poslušajte i nemojte se bojati. Na kraju krajeva, pubertet je ozbiljno razdoblje, ali i razdoblje koje su prolazili naši roditelji, bake, prvi susjed, pa vidite da nisu ni bolesni, a ni umrli od toga. Stoga, nemojte raditi dramu!

Pa krenimo!

Već ste učili u školi kako je pubertet proces u čovjekovu životu, u kojem, do tada spolno nezreli dječaci i djevojčice, prolaze kroz promjene čiji je rezultat tijelo spolno sposobno za reprodukciju, te fizičko sazrijevanje.

Kod ženskih osoba dolazi do prvih menstruacija. One se obično javljaju između 11. i 15. godine. Na tjelesnom planu, promjene su zaobljivanje bokova, rast grudi. Ženska je koža puno nježnija od muške, pa možemo reći i manje otporna. Jedna od značajki ženskog spola ogleda se i u rasporedu masnog tkiva u predjelu trbuha, bokova i bedara, stoga su žene sklonije debljanju od muškaraca.

Kod dječaka su promjene širenje ramena, pojačan razvoj kostiju, mišića, dolazi do niza promjena na koži, dlakavosti koja je u puno većoj količini nego u djevojčica, javlja se mutiranje i nagli rast spolnih organa. Dječaci i djevojčice naglo rastu u dobi od 10 - 13 god. Pubertet završi prije 20. godine. Osoba koja je ušla u pubertet smatra se odraslom.

Proveli smo anketu u školi i dokazano je, djeca s roditeljima ne žele govoriti o seksualnosti. Primili smo i bezbroj pisama o problemima koji muče naše čitatelje, pa krenimo redom i pokušajmo im dati odgovore na pitanja koja se ustručavaju postaviti odraslima.

Drago uredništvo!

Imam skoro 15 god. i još nisam dobila svoju prvu menstruaciju, dok ju sve moje prijateljice imaju. Bojim se da sa mnom nešto nije u redu!

Uplašena T.D.

Carpe diem: NARAVNO da je s tobom sve u redu! Sasvim je normal-

no da vrijeme dobivanja menstruacije varira, što znači da neke stigne prije, neke kasnije. Nemoj se brinuti, a kad ju dobiješ, važno je znati kako je ona normalna pojava u odrastanju svake djevojčice, nemoj se uplašiti jer to je sasvim prirodno zbivanje. Obrati se najbolje mami za pomoć, ona ti je u takvim situacijama najbolji prijatelj.

Imam pitanje!

Boli li menstruacija?

R.K.

Carpe diem : Menstruacija uglavnom ne boli, no ukoliko imaš poteškoće, obavezno se obrati liječniku.

Pomoć, molim!

U dobi sam od 11 god. i svi mi se rugaju da sam nespretnjaković. Imam problema s kožom, ne vide mi se obrazi od bubuljica. Izgledam smiješno, imam osjećaj da sam najružniji dječak u školi. Prijateljima se osvećujem nazivajući ih pogrđnim imenima, a došao sam i u fazu kada napadam slabije od sebe. Ovo je postalo neizdrživo, što da radim?!

Ružni A.M.

Carpe diem : Ako te samo to zabrinjava, vjeruj to nije ništa. Jednog ćeš se dana smijati ovoj situaciji. Pogledaj malo oko sebe i vidjet ćeš bezbroj vršnjaka koji su u tim godinama vrlo slični tebi i s istim poteškoćama kao i ti. Nisi ti jedini! To jednostavno tako mora biti, proći će. Neki se nepravilno drže, neki su nezadovoljni jer imaju veće uši, lice prekriveno bubuljicama, previsoki su ili preniski. Nemoj se spuštati na njihovu razinu i zadirkivati ih zbog njihovih nedostataka. Nasmij im se i sve svoje trenutne mane jednim osmijehom pretvori u najljepšu osobinu na cijelome svijetu.

Ne spavam, pomozite mi!

Jače sam tjelesne građe, dakle, poprilično uhranjen, brzo se umaram i često se žalim na bolove u stopalima. Zbog čega mi se to događa i kako da bol prođe?

A.M.

Carpe diem: Budući da je stopalo bitan dio čovjekova tijela, o njemu ovisi pravilno kretanje i ono određuje buduće zanimanje mladog čovjeka. Vrlo je važno posavjetovati se s liječnikom, otići na pregled, svakodnevno nositi dobivene uloške za obuću te održavati snagu i funkciju stopala. Naravno, ne bi bilo naodmet smanjiti tjelesnu težinu koja je teret i velik problem u razvoju. Ukoliko su stopala ravna, važne su organizirane vježbe. Trk liječniku!

Boli me!

Svaka mi je noć jako naporna. Ne spavam, pa ujutro nisam sposobna ni učiti. Naime, imam velike bolove tijekom cijele noći, pretežno u nogama. Što učiniti?

H.N.

Carpe diem: Bolovi u nogama česta su pojava u pubertetu kroz koju prolazi puno djece. Preporučujemo vam uzimanje dovoljno

Loše navike

D vitamina i savjetovanje s liječnikom.

Heelllppp!
Pun sam bubuljica, a nos mi je velik kao orah! Lice me boli, prijatelji zadirkuju, a ja ne vidim izlaz. Čime namazati lice kako bih bio lijep Sanji?

Neutješni Zoki

Carpe diem: Akne nastaju zbog pojačanog djelovanja žlijezda u pubertetu, a nestaju uglavnom iza 20. godine. Liječenje trebaš povjeriti liječniku za kožne bolesti, jer je u ovome razdoblju koža vrlo osjetljiva i ne smiješ biti sam svoj majstor, taj te posao može koštati tako da ti koža lica ostane trajno oštećena. Ono što ti mi možemo savjetovati je dijeta, ne jesti začinjenu hranu, čokoladu. Kreći se što više na svježem zraku.

Pomoć!

Grudi mi rastu nenormalnom brzinom! Dok se moje prijateljice još ne brinu oko toga, moje su brige sve veće i veće. Nosim široke majice i prikrivam grudi. Dječaci na školskom hodniku me zadirkuju i imam osjećaj kako svi bulje u mene kao da sam zaražena. Podsmjehuju se i došaptavaju. Što raditi?!

Zabrinuta

Carpe diem: Pa ja ne znam zbog čega se ti zabrinjavaš? Izrastaš u prekrasnu i zdravu mladu djevojku, a prirodno zbivanje prikrivaš širokim majicama, što vjerojatno rezultira savijanjem kralježnice i lošim držanjem. Izdigni se iznad situacije, ne obraćaj pozornost na zavidne komentare

Želim biti kao moj tata!

i uživaj u ljepoti odrastanja. Samo si jednom mlada žena, zapamti to!

Imam pitanje!

Idem u 7.r. i pušim gotovo dvije godine. Roditelji su prezaposleni tako da nada mnom nemaju veću kontrolu. Društvo mi je ponudilo, a ja sam prihvatio. Polako uviđam neke posljedice svega toga, no nisam siguran je li u pitanju pušenje. Možete li mi reći koje su posljedice uživanja duhana?

Znatiželjni Mario

Carpe diem: Nisam ja tu kako bih ti popovao i rekao da radiš glupu stvar, budući da si to čuo puno puta. Ovakvo, posljedice su mnogostruke. Pušenje je jedan od uzroka smrti, i vjerojatno znaš da svaka popušena cigareta smanjuje životni vijek (srčani infarkt). Pušači su izloženiji upali pluća, bronhitisu, slabije su tjelesne kondicije i brže gube na svježini. Osim toga, to je vrlo skup sport i za tebe i tvoje roditelje. Savjetujem ti da umjesto toga popiješ prirodni voćni sok i baviš se sportom.

Nažalost, nismo u mogućnosti objaviti sva vaša pitanja i dati vam odgovore. Nadamo se da ćemo uspjeti zadovoljiti vas

idućim brojem, a vi i dalje nastavite pisati o svemu što vas muči, a nemate koga pitati.

Danas mladi olako shvaćaju spolne odnose i olako im pristupaju ne misleći na moguće posljedice koje mogu promijeniti slijed života. Stoga o toj temi treba otvoreno i bez straha razgovarati s prijateljima, nastavnicima, no prije svega s roditeljima. Društvo je, dakako, bitan činitelj koji utječe na mnogu djecu koja nisu dovoljno jaka oduprijeti mu se. Čest sam svjedok situacije u kojoj je moj vršnjak doživio iskustvo koje je poželio i njegov prijatelj, naravno, ne misleći

na posljedice. Ta je potreba kriva! Ne moramo isprobavati sve što probavaju naši vršnjaci. Ne smijemo, između ostalog! Začuđuje me činjenica kako to mnogi rade iz dosade, šale, pa zar im nije dovoljno primjera iz života, primjera prvoga susjeda ili njegovog jedinog djeteta. Ključ svega je zanemariti bezvezne priče pod odmorom u školi i svoju pozornost usmjeriti na roditeljske prijedloge te potporu najbližih. Mnogi časopisi za djecu i mladež, knjige, stranice na internetu daju nam bezbroj podataka o onome što bismo trebali znati o promjenama u pubertetu te spolnosti.

Zato, čitajte, poslušajte nastavnicu iz prirode ili biologije, informirajte se, pitajte, razgovarajte s roditeljima i bliskim ljudima. Pazite što radite, jer s 13 nismo i odrasli!

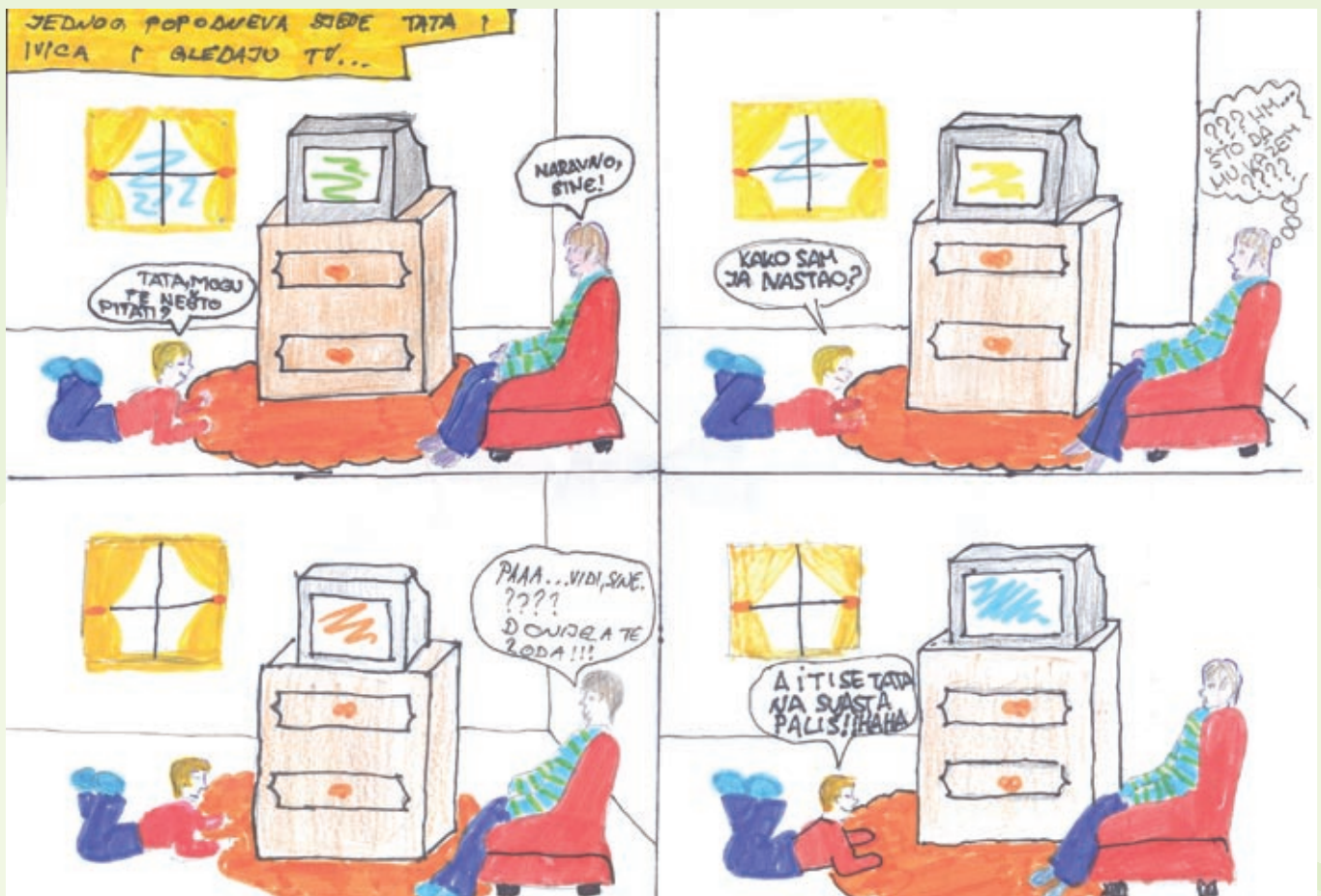
Vaše uredništvo!

Misliš da nema izlaza...

Loše navike

KAKO NASTAJU DJECA?

Ilustracija: Andrej Lazić i Milica Mirković, 6.r.

ZABAVA

VAŽNE STVARI KOJE MOŽEMO NAUČITI OD DJECE

- zabavnije je bojati izvan linija nego unutar njih
- ako želite crtati po zidu, napravite to iza kauča
- pitajte *Zašto?* sve dok ne shvatite
- nije važno tko je prvi počeo
- ako je konj kojeg ste crtali više nalik psu, onda je to pas
- čuvajte mjesto u redu za svog prijatelja
- bez prestanka lupaj po vratima sve dok ih netko ne otvori
- spremanje kreveta je gubljenje vremena

Petogodišnjak dolazi plačuci majci: *Seka me počupala za kosu. Nemoj se ljutiti na nju, reče mu majka, ona još ne zna da čupanje za kosu boli. Ubrzo nakon toga, majka začuje malenu kako plače. Ode pogledati što se zbiva. Dječak joj reče: Eto, sad zna!*

Mama peče palačinke za svoja dva sina od pet i tri godine. Dječaci se svađaju oko toga tko će pojesti prvu palačinku. Mama im na to kaže: *Da ovdje sjedi, Isus bi sada rekao: neka moj brat pojede prvu palačinku!*

Petogodišnjak se u taj čas okrene bratu i reče: *Marko, hajde ti budi Isus!*

ISTINE O DJECI

Prve dvije godine dječjeg života, učiš ih hodati i pričati, a zatim im sljedećih 16 godina govoriš da sjede i šute.

Čistiti kuću dok imaš malu djecu, isto je kao čistiti dvorište od snijega dok još uvijek pada.

Svatko tko kaže *Lako je kao uzeti slatkiš djetetu*, to očito nikada nije pokušao učiniti.

Je li itko primijetio da dijete ne nauči hodati sve dok nije dovoljno visoko da dohvati roditeljsku ruku?

OSMOMJERKA

Pronađi pojmove vezane uz školu:
ŠKOLA, UŽINA, ZADAĆA, KREDA, ODMOR, DOMAR, PERNICA, SPUŽVA, PREDMET, KNJIGA, RAZRED

M	R	Š	A	G	I	NJ	K
A	A	A	K	R	E	D	A
N	Z	C	E	O	O	Đ	Ć
I	R	I	F	M	L	U	A
Ž	E	N	A	D	K	A	D
U	D	R	T	O	J	I	A
P	R	E	D	M	E	T	Z
G	S	P	U	Ž	V	A	M

MOSTOVI PRIJATELJSTVA

MOSTOVI PRIJATELJSTVA

Kraj prijateljskog mosta
meni i mom prijatelju
igre nikad dosta.

Y kad god bi se vrel
to me odmah razveseli.

Dok smo bili mali
s igrom nismo stali.

Ni, prijatelja dva
prava smo družina.

Kroz igru smo se uvijek šalili
i figice sjajne palili.

Nismo dirali tuđe stvari
jer to prijateljstvo kvari.

Gdje god on bio,

Znam da mi je prijatelj mio.

Rastali smo se kad sam se odselio ja,
ali i dalje smo ostali najbolja prijatelja dva.

Ostali smo i dalje prijatelji mi
jer mostovi prijateljstva su neapitivni.

Na kraju ove moje priče neka svi znaju
da se prijatelji uvijek poznaju.

Kolika god to daljina bila
nije to prijateljstvo unistila!

RADOVANOVIĆ

ŽARKO GA RAZ.

FASHION NEWS

Danas je moda pojam za moćnu, visokoprofitnu industriju čije je polje djelovanja dosta široko i koliko god se činilo da je na tom polju gusto i gotovo nemoguće uspjeti, uvijek ima mjesta za nove ideje i nove osobnosti. Pored modnih ikona poput Coco Chanel, Versace-a, Yves Saint Laurenta uvijek imaju šanse mladi i perspektivni koji su originalni i kreativni.

Moda je asocijacija za nešto što je u trendu bilo da je u pitanju garderoba, šminka, frizura, najvažnije je da pojedinac iskaže svoju osobnost, a da se pri tome ne izgubi u moru etiketa i reklama. Moda služi čovjeku, a ne čovjeku modi.

Intervju s Majom Tanasić, učenicom 6. razreda.

CARPE DIEM: Smatraš li da odijelo čini čovjeka?

MAJA: Smatram da odijelo čini čovjeka, ali samo u nekom početnom kontaktu. Vrlo je bitan prvi dojam koji ostavimo na ljude oko sebe, a naše društvo je nažalost takvo pa nas stoga tako i procjenjuje. No isto tako, odijelo ti ne može dati mnoge stvari koje nemaš. To je ono izvana, a da bi bio dobar i kvalitetan čovjek, moraš, naravno, imati puno više od ulaštenih cipela i svezane kravate.

CARPE DIEM: Koliko su modni trendovi bitni za djevojčicu tvojih godina?

MAJA: Za mene moda predstavlja određeni stil odijevanja svakoga od nas po čemu se razlikujemo jedni od drugih. Stoga smatram kako svatko treba imati svoj poseban stil odijevanja, a ne slijepo pratiti modne trendove. Trebamo biti svoji i odijevati samo ono što se nama sviđa, a ne ono što nam nameću modni kreatori.

CARPE DIEM: Smatraš li da je odijevanje u školi prikladno?

Objasni zašto.

MAJA: Pa neka se djeca ne odijevaju prikladno za školu, no većina djece ipak da, tako da smatram kako su roditelji ti koji moraju djecu od malih nogu učiti kako i kakvi će dolaziti na pojedina mjesta u društvu.

CARPE DIEM: Voliš li sportski ili elegantni stil?

MAJA: Volim i sportski i elegantni tip, ali više se oblačim sportski! Taj način odijevanja mi više odgovara jer ga mogu uskladiti u svakoj situaciji i jer se ujedno osjećam lijepo i ugodno, a ono što je i najvažnije, pristojno.

CARPE DIEM: Treba li u školi uvesti KODEKS ODIJEVANJA?

MAJA: Pa možda bi i trebalo s obzirom da postoji manji dio djece i roditelja koji ne obraćaju pozornost na to kakvi dolaze na nastavu. Je li u pitanju nebriga ili neznanje, doista ne znam.

CARPE DIEM: Za koji se stil frizura najčešće odlučuješ?

MAJA: Najčešće se odlučujem za dugu svezanu kosu!

CARPE DIEM: Kako se uglavnom šišaš?

MAJA: Najčešće se šišam stepenasto! Taj način šišanja za mene je najprikladniji, stoga ću i dalje nastojati odlaziti u frizerski studio Valentino u Vukovaru jer je jednostavno NAJBOLJI!

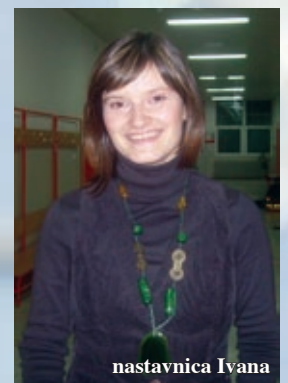
Pitale smo nastavnice i učenice kakav je njihov stav o odijevanju u školi...

Nast. Ivan Angebrandt:

Ja predajem samo nižim razredima, oni se prikladno odijevaju, viši razredi bi mogli malo više pripaziti na to, trebao bi se uvesti neki novi kodeks odijevanja u školi

Nast. Dana Ivković:

Ima djece koja se lijepo i pristojno odijevaju, ali ima djece koja se baš ne odijevaju prikladno za školu, pogotovo djevojčice jer nose kratko i vidi se pupak, križa su gola, neke se pak

nastavnica Ivana

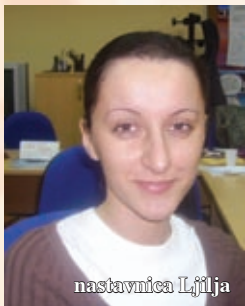

nastavnica Dana

previše šminkaju. Može to biti lijepo, ali neka bude diskretno, a ne tako napadno.

Nast. Ljiljana Miletić:

Smatram da se djevojčice odijevaju neprikladno, kratkih su majica da se vidi pupak i ostala koža, također smatram da se ne bi trebale šminkati, pogotovo mlađe, a

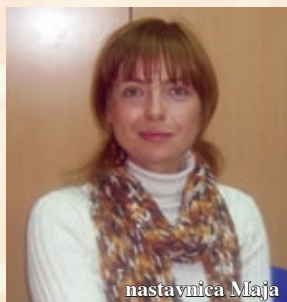
nastavnica Ljilja

možda čak ni starije. Ozbiljno razmišljam kako bi bilo dobro u školu uvesti pravilo po kojemu će se djeca odijevati.

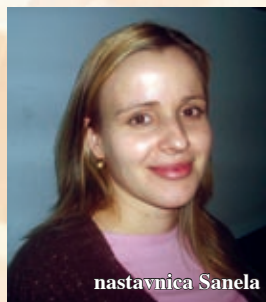
Nast. Maja Stjepanović:

Što se tiče odijevanja, to je dvosjekli mač, ne možeš učenicima zabraniti nositi ono što žele. Uočila sam na hodnicima, pogotovo kod starijih učenika (sedmi, osmi razred) kako bi trebali malo više pripaziti

na svoje odijevanje. U svakoj školi postoje pravila da dječaci ne smiju dolaziti u školu u prekratkim hlačicama, a djevojčice ne bi smjele imati kratke majice do pupka i prekratku suknju. Znam da je teško s obzirom na ljetno razdoblje, kad je jako vruće, ali ni nama nastavnicima nije lako.

nastavnica Maja

nastavnica Sanela

Nast. Sanela Kralj

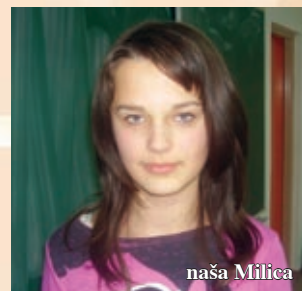
Prikladno se odijevati za mene znači poštivati određene norme koje propisuje ustanova u kojoj se radi, školuje i boravi. Danas se djeca ne odijevaju najprikladnije i mislim da roditelji i nastavnici imaju presudnu ulogu u tome.

Učenica Milica Ćirić:

Za mene je prikladno odijevanje nositi duže majice, tunike, šire majice

i hlače, ni slučajno prekratke suknje. Za sedmi i osmi razred to ne vrijedi, oni se odijevaju više neprikladno: nose kratke majice, prekratke suknje, golih su leđa, ramena.

Napisala: Jelena Davidović, 6.r.

naša Milica

istražili smo...

LJEPOTA JE IZNUTRA

POGLED ISPOD NAOČALA...

Ako biste se malo osvrnuli oko sebe, zasigurno biste primijetili velik broj djece koja namjerno ili nenamjerno boluju od raznih poremećaja u ishrani.

Šećući predvorjem školske zgrade ne mogu ne primijetiti nekoliko djevojčica koje izgledaju poprilično anoreksično i bolesno. One su me, zapravo, i potakle na pisanje ovoga članka. No, mnogi vjerojatno i ne znaju ništa ili znaju vrlo malo o poremećajima prehrane pa ću vas uputiti i dati vam osnovne smjernice. Možda će vaša nova saznanja pomoći da lakše otkrijete problem svoje prijateljice iz 6.b i pomognete joj riješiti problem s onim što nam je najvažnije - zdravljem.

Anoreksija je poremećaj jedenja, pa krenimo od toga i naučimo ponešto. Anoreksičari slijepo vjeruju u pravilan oblik svoga tijela. Anoreksija ne nastaje zbog gubitka apetita, već je riječ o borbi protiv gladi zbog stalno prisutnog i potpuno nerazumnog straha od debljanja. To je zapravo psihološka bolest. Često započinje prirodnom željom za gubitkom nekoliko kilograma. Oboljela osoba postaje opsjednuta slikom svog tijela i često doživljava sebe debelom, iako je istina suprotna. Oko polovice svih anoreksičara u nekom trenutku počne patiti od bulimije, o čemu ćemo reći nekoliko riječi nešto kasnije. Anoreksičari ne žele priznati da nešto nije u redu, pa na izraze zabrinutosti drugih reagiraju ljutito ili obrambeno. Osobe oboljele od anoreksije imaju nisku razinu samopoštovanja i osjećaju se nedostojnima ljubavi. Gladovanje može biti način na koji bolesna osoba pokušava upravljati svojim životom, ne samo oblikujući svoj izgled, nego i osporavajući sazrijevanje i svoj spolni razvoj. Simptomi anoreksije:

- gubitak na težini
- strah od debljanja
- iskrivljena slika o tijelu
- pretjerano držanje dijeta i vježbanje

Djevojke, pazite na sebe, svoje tijelo i svoj život! Lijepje ste, mlade, pune života! Volite sebe, jedino će vas tada voljeti i drugi. Ljepota djevojčice ili dječaka ne ogleda se u broju kilograma koje imaju, količini šminke na licu ili markiranom odjeći, Ljepota osobe izvire iz njenog srca, zdravog života i pozitivnih misli. Bit ću presretna ukoliko zapamtite samo nekoliko mojih rečenica, jer one su ključ svakog vašeg sretnog dana.

Bulimija je pak poremećaj vezan uz hranjenje. Može imati strašne tjelesne posljedice. Dok se anoreksičari jednostavno izgledaju, bulimičari se prejedaju, a zatim se čiste povraćanjem koje su sami izazvali. Ljudi koji su oboljeli od bulimije također često koriste pilule za mršavljenje, sve bi učinili kako bi smanjili težinu. Čišćenje može imati dvije svrhe: sprječavanje dobivanja na težini, ali i privremeno ublažavanje depresije i ostalih negativnih osjećaja. Bulimija pogađa uglavnom mlade ženske osobe. Prosječna dob u kojoj se znakovi bulimije prvi put pojavljuju je 13 godina. Takva osoba može povraćati povremeno. Bulimičarka je osoba koja želi previše postići i teži savršenstvu, a osjeća da ne može zadovoljiti očekivanja svojih roditelja. Vjerojatno je kao dijete bila fizički ili spolno zlostavljana.

Poučeni iskustvom te s nekoliko mojih pametnih rečenica, čvrstog sam uvjerenja kako ovaj članak ima smisla. Razveselite me i dobro razmislite prije nego li posumnjate u svoje vrline, jer uvjeren sam da ih svatko od vas ima jako puno. Družite se, volite se, bavite se sportom, pravilno se hranite i mislite dobro!!

S ljubavlju, vaša Jelena!

MAŠKARE U VUKOVARU

5.veljače 2008.

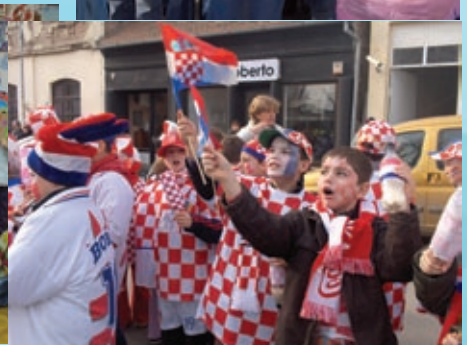
Na dan
maškara
Vukovar
je os-
vanuo
kao

mjesto
puno zabave,
pjesme i nasmijanih
dječjih lica. Učenici trećih i
četvrtih razreda naše škole ostali su
zapamćeni u šarenoj povorci kao vesele i
originalne maškare. Na pozornici su se predstavili kao
Veseli navijači i Sretni eko
spremnici!!

Na vedrim i veselim dječjim licima ocrtavala
se sreća i optimizam. Njihovo raspoloženje ponijelo
je i učiteljice koje su uživale u zanimljivim maskama.
Dani karnevala, maskenbala, fašnika ili maškara
puni su pjesme, plesa, šale, gdje nema mjesta lošem
raspoloženju. Naša šarena povorka opravdala je
takvo ponašanje i prepustila se razigranim i sretnim
maškarama.

Vidimo se opet sljedeće
godine! Naravno... s maskama!!!

Napisala: Jovana Tešić, 6.r.

THE BEST SPORT'S

Sport - recept za zdrav i dug život

Iskreno se nadam kako se većina vas bavi sportom. Zašto? Pa puno je razloga, no reći ću vam najvažniji – zdravlje. Tjelovježba, svjež zrak i zdrava ishrana najvažniji su činitelji svakog mladog života. Međutim, kroz mnoga natjecanja, putovanja i druženja upoznajemo djecu, naše vršnjake s kojima izmjenjujemo iskustva. Susrećemo djecu iz različitih sredina, dopisujemo se i postajemo prijatelji. Igra, tjelesna aktivnost, razvijanje natjecateljskog duha, sve su to razlozi bavljenja sportom.

U Vukovaru postoje brojni klubovi koji okupljaju mlade pa stoga možemo reći kako grad, bez obzira na bolnu i tužnu ne tako daleku prošlost, nudi velik broj sportova kojima se mladi danas mogu s veseljem priključiti.

Prije nekoliko dana dala sam si truda i porazgovarala s gospodinom Miloradom Manojlovićem, trenerom košarkaškog kluba *Sloga Borovo*. Razgovor nam je tekao ovako...

CARPE DIEM: Dobar vam dan! Krenimo odmah na posao! Zašto ste se opredijeli baš za ovaj posao i koliko se dugo bavite njime?

TRENER: Ovim se poslom bavim isključivo zato što volim djecu, volim sport i mislim kako je to savršen recept za zdrav život i rad. Njime se bavim od 1981., dakle, 26 godina.

CARPE DIEM: S kojim dobnim skupinama djece radite i jesu li sportu više privrženi dječaci ili djevojčice?

TRENER: Djeca su različite dobi, od šest do petnaest godina, a zainteresirani su podjednako.

CARPE DIEM: S kojom ste generacijom postigli najbolji uspjeh?

TRENER: Poprilično teško pitanje jer mnogi su bili jako dobri. No, mogao bih izdvojiti uspjeh koji smatram nekako najboljim, a postigli smo ga 1987. s muškom generacijom 1972./1973. škole I.G. Kovačić. Prvenstvo je održano u Varaždinu, a osvojili smo drugo mjesto u Hrvatskoj.

CARPE DIEM: Jeste li pokušali sastaviti skupine različite nacionalnosti i jeste li uspjeli u tome?

TRENER: U početku sam mislio kako sam uspio ili sam na dobro-

me putu, no kasnije sam shvatio da je pred mene postavljen vrlo težak zadatak. Nisam uspio, nažalost, djeca su, iz ne znam kojih razloga, odustala.

CARPE DIEM: Hvala vam na ugodnom razgovoru, nadam se iskreno kako ćete uz puno truda i jaku volju uspjeti okupiti svu djecu, bez obzira na nacionalnu opredijeljenost i vjersku pripadnost.

TRENER: Hvala vama što ste mi dali mogućnost reći nekoliko riječi o svom klubu, nadam se da će djeca uočiti važnost i vrijednost onoga čime se mi ovdje bavimo te doći, priključiti se, jer zajedno smo jači, zar ne?

CARPE DIEM: Na kraju krajeva, svi smo mi samo djeca.....

Napisala: Tamara Janjatović, 6.r.

INTERVJU S NOGOMETAŠEM VUKOVARA `91. SAŠOM BERAREVIĆEM

CARPE DIEM: Saša, dobar vam dan! Drago mi je da sam te napokon upoznao i jako sam sretan što si mi omogućio ovih nekoliko minuta kako bismo izmijenili nekoliko riječi o sportu kojim se baviš.

SAŠA: I vama dobar dan, i meni je drago jer nogomet je tema o kojoj najviše volim raspravljati.

CARPE DIEM: Pa krenimo onda...Zašto baš nogomet? Zašto si se odlučio za taj sport?

SAŠA: Nogometu sam privržen od malih nogu, najveća mi je strast. Nakon završene srednje škole mogao sam birati između fakulteta i nogometa, no moja je ljubav prema nogometu prevladala.

CARPE DIEM: S koliko si točno godina počeo trenirati?

SAŠA: Počeo sam trenirati s 8 godina u NK Borovo.

CARPE DIEM: Možeš li nam reći kojim je smjerom tekla tvoja sportska karijera?

SAŠA: Nakon Borova krenuo sam u Vuteks, bilo je to s dvanaest

godina. Poslije sam, sa sedamnaest, prešao u svoj sadašnji klub, HNK Vukovar 91.

CARPE DIEM: Koja je tvoja pozicija u igri?

SAŠA: Napadač sam

CARPE DIEM: Koji ti je od klubova u kojima si trenirao najdraži?

SAŠA: Ne mogu reći kako mi je neki od njih najdraži, ali najbolje se osjećam u Vukovaru, tu postižemo najbolje rezultate.

CARPE DIEM: Kada je nastao klub u kojemu igraš?

SAŠA: Službeno je nastao 1991., ali su se njegovi igrači prvi puta okupili i zaigrali 1998.god.

CARPE DIEM: Možeš li se prisjetiti koje skorajše međunarodne utakmice?

SAŠA: Da, nedavno smo igrali utakmicu protiv Orašja iz Bosne. Izgubili smo 4:2 u Orašju, a dobili 2:0 u Vukovaru.

CARPE DIEM: Koji su najveći uspjesi kluba?

SAŠA: Polufinale hrvatskog kupa i plasman u 1. ligu.

CARPE DIEM: Zahvaljujem ti se još jednom na ugodnom razgovoru i želim ti u svoje, i u ime cijelog uredništva lista Carpe diem, puno uspjeha u daljnjem radu.

SAŠA: Hvala i vama, bilo mi je zadovoljstvo.

A SAD NEŠTO O POVIJESTI KARATEA I AKTIVNOJ NAM JELENI...

Bavim se karateom oko tri godine, najviše volim kate. Što je najvažnije, redovna sam na treninzima. Prošle godine na Kupu Vojvodine u Novom Sadu osvojila sam zlatnu medalju u katama pojedinačno.

Što sam opasna...

Konkurencija nije bila velika, ali sve je to dio igre. Na ovogodišnjoj završnoj priredbi plesne grupe Venera odvežbala sam katu Tekki Shodan, izvela sam katu koja je bila upečatljiva te izazvala gromoglasan pljesak. Moj nastup okom kamere zabilježio je fotograf Mirko Đukić.

Ova slika uvrštena je u drugo izdanje knjige *Mala karate enciklopedija* kao prikaz besprije-korno izvedenog Yoko geri keagea. Za tako dobro izvedenu tehniku potrebno je biti dobro razgiban.

Karate biva otkriven kada je jedan nepoznati vojni liječnik primijetio da su vojnici s Okinawe izuzetno tjelesno spremni, i kada se raspitao, saznao je da oni treniraju borilačku vještinu zvanu Te. To se pročulo i do japanskog cara i on je pozvao okinavljske majstore da je javno prikažu. Za demonstraciju je određen Okinavljanin Gichin Funakoshi. On je cijeli svoj život posvetio popularizaciji karate vještine i prozvan je ocem modernog karatea. 1930. godine promijenio je naziv vještine iz Te u Karate što na japanskom znači prazna ruka ili borba bez oružja. Nakon toga karate se proširio po čitavom svijetu.

Napisa: Miloš Bobić, 6.r.

Alavanjini i Slavkovi košarkaši...

REZULTATI NATJECANJA U ŠKOLSKOJ GODINI 2007./2008.

1. Stolni tenis (M): 5. mjesto u skupini
2. Šah (M): 2. mjesto u skupini
3. Šah (Ž): 1. mjesto u skupini
4. Odbojka (M): 5. mjesto u skupini
5. Odbojka (Ž): 3. mjesto u skupini
6. Nogomet (M): 2. mjesto u skupini
7. Košarka (M): 1. mjesto u skupini
8. Košarka (Ž): 2. mjesto u skupini

Sastav ekipa sa županijskih natjecanja:

Šah (Ž):

Nikolina Topić, 7.r.
Đurđina Boboć, 7.r.
Tamara Janjatović, 6.r.
Biljana Jocković, 7.r.

Šah (M):

Dejan Gemeri, 7.r.
Stefan Radošević, 7.r.
Goran Maras, 7.r.
Gavrilo Milošević, 7.r.

Košarka (M):

Nikola Pantić, 8.r.

Aleksandar Čečavac, 8.r.
Ratko Vajić, 8.r.
Miloš Panić, 8.r.
Đorđe Kovačević, 7.r.
Nikola Čančarević, 7.r.
Nikola Bilić, 7.r.
Lazar Smoljak, 7.r.
Dejan Gemeri, 7.r.
Stevan Mačvan, 7.r.
Jovan Sremac, 5.r.
Dalibor Đerić, 4.r.

Sportske ekipe vodili su:

Atanasije Alavanja
Slavko Veselinović
Radenko Vranješević

DAN SPORTA

10. 09. 2007.

Pobjeda je naša!

Pripreme u tijeku...

Sve pod kontrolom...

NAŠ KREATIVNI KUTAK

Zima

Škripi, škripi snijeg,
zavio naše staze
kud prolaze sanjke
čuješ li me, Djede
Mraze.

Vile se pahulje,
sletjele na moje lice
i tako se lijepo topile
na moje obraščiće
male.

Sanjke su letjele niz brdo,
nosile me u dubok snijeg,
a ja sam krišom gledao
snjegovićev prelijepi pogled.

Željko Nićin, 3.r.

Prvi sniježak

Sniježak prvi
sada pao,
ulicu nam zatrpao.
Sretna djeca
sad smo mi,
možemo se sanjkati.
Vesele se grad i selo
sve je tako čisto, bijelo.

Filip Volarević, 2.r.

Snjegović u seoskom dvorištu

Od slame mu kosa
Krumpir mjesto nosa.
Djedov šešir plavi
na kvrgavoj glavi.

Brkove kukuruzne,
dala mu je Rada,
od očešljane vunice
kuštrava mu brada.

Oči su mu orahove
razbijene ljsuke,

u ruci mu metla,
kojom
plaši guske.
U ustima lulica,
ko dimnjak se
puši
od plastike
crvene skrojila
mu uši.
I tek ponekad
ko da malo
drijema,
al vjerujte nitko
takvog Snješka
nema.

Sara Bajić, 5.r.

Lana Ivić, 4.r.

Olivera Jocković, 8.r.

Zimske noći

Tišina...
Promrzli zidovi
kuća
I riječi što ih ljudi
zборе
Ostale u zraku,
Smrznute u
muklu zimu,
Skrile se u
mraku.

Kroz grad se šeće
umorna zima,
Ostavljajući tragove na nama,
Padaju zvijezde, tiho i nježno,
A u očima jedino tama.

Pospane misli,
Otegnute kao i vrijeme
Što čeka svoj kraj,
U noćima posutim bjelinom
Imaju tihi sjaj.

A kada utihne dan
I zagrlj te san,

Još uvijek tu je
daleko svitanje
Da mu se nadaš
noćima.

**Đurđina Bobić,
7.r.**

Zima

Došla je zima s
bijelim snije-
gom,
pod ruku s
njim prošetala

brijegom.

S prvom pahuljom stigla je ona
i oglasila se na sva zvona.
Ukrasila je i sve pretvorila u bijelo,
pa i moje malo prekrasno selo.
Hladno je vani. Pada snijeg.

Fijuče vjetar. Gasi se dan.

Ledena zima razvila
stijeg.

Promrzli vrapčić traži
stan.

Sniježne mušice u
rojevima
zalepršale po zraku.
Do noći ih na lopate
ima

i bijele su, bijele u
mraku.

**Božana Grabovac,
7.r.**

Jovana Stojaković, 8.r.

Škola

Škola je pravo mjesto za đake,
a najbolje za prvake.
U školi se uči, igra i druži.
U školi ti svatko
rado ruku pruži.

Nina Nikolovska 2.r.

Zanimljivo

Krenula ja u školu,
sjela na klupu jer
sam ranije krenula
i...ugledala te! Zanimljivo!
Sjela u školsku klupu,
otvorila knjigu,
ugledala tvoje ime napisano u nekoj prozi...

Zanimljivo!
Nakon napisane zadaće,
izašla sam van,
prošetala ulicom i
gle čuda, gdje god krenem
tebe svuda!

Na kraju ulice, iza ugla
pred školom...ili sanjam...

ili mi se pričinja!
Ja ludim za tobom!
Zanimljivo!

Vanja Jovičić, 8.r.

Vukovar

Vukovar je na Dunavu
građ,
blistav i bijel, nekad
i sad.

U ratu je srušen bio,
umirao i patio.

Iz pepela opet niče,
njime se Vukovarci diče.

Ponosno stoji na obali svoje rijeke,
nježno svija svoje ruke meke.

U zagrljaj topli,
svakog čovjeka prima
i poklanja svoju ljubav svima...

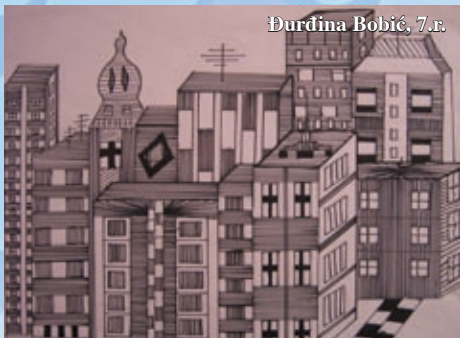
Biljana Grabovac, 4.r.

Jedno sjećanje

Ovo što ću vam sada ispričati
nešto je čega se ja ne sjećam, ali se zato
sjećaju moji roditelji i trude se da to ostane
u mom srcu.

Imala sam baku Jovanku koja se
jako trudila zaraditi ono što je imala, iako
to nije smjela. Izlazila bi raditi po žarkom

suncu i vrelom ljetu. Tu je griješila jer je bila bolesna. Svi su joj govorili da legne i odmara se, ali bi se ona samo oglušila na te riječi. Jednom je rekla mojoj mami kako nikada u svom životu nije nosila ni najmanji komad zlata ili srebra.

Durdina Bobić, 7.r.

Moja mama, čuvši to, obećala joj je da će to promijeniti. Ubrzo sam se ja rodila. Mama i tata nisu imali baš novca. Petnaest dana prije mog rođendana, baka je umrla, a moja mama joj nije još ispunila želju i zato je žalila. Iako nije baš imala novca, ipak kupi zlatni križić i stavi joj ga u ruke za oprostaj.

Iako se ja ne sjećam, znam da sam je jako voljela, a i ona mene. Mama mi uvijek priča kako sam dugo nakon njene smrti, kad god bih nekamo otišla, okretala glavu za starim bakama sa sijedom kosom i maramom na glavi...

Sunčica Jorgić, 5.r.

Naši voljeni

Kiše su padale, munje su sijevale
ljudi su plakali.

Jer njihovi najmiliji su nestali.

Bože, sačuvaj ih!

Neka plamen zauvijek gori za njih,
nećemo nikada zaboraviti vukovarske
heroje, koji su branili domove svoje.
O Bože, hvala što čuvaš naš Vukovar!

Natali Krizmanić, 4.r.

Moje sretno djetinjstvo

Zatvorim oči i maštam o dugi punoj boja, o sretnoj budućnosti, livadi, igri, šumi, o cvijeću...Svugdje se vidim sretnu. Moj svijet je šaren, a moja ljubav velika. Pjevam, smijem se i letim na krilima mašte. Zapravo, moja mašta i sadašnjost su bliski. Sretna sam i u stvarnosti i u mašti, samo se u mašti malo više zabavljam. Uživam u životu i svemu što me okružuje, bilo to dobro ili loše.

Svakoga dana naučimo nešto novo, a to je nama djeci to je poseban užitak. Znate, nije lako biti malen. Roditelji nas često ne razumiju, pa žele da se ponašamo onako kako oni misle da je najbolje. Možda su oni ti koji bi ponekad trebali ostaviti sve svoje brige i prepustiti se ljepotama svijeta. Pokušati pronaći ljepotu i mir u krošnjama drveća! I što više se smijati jer smijehom mijenjamo svijet pa jedan bolji niče.

Sara Bišof, 6.r.

Na pragu novog vijeka

Bliži se kraj ove godine i na sve se strane čuju komentari kako godine brzo prolaze, lete i jure odnoseći sa sobom sve lijepo i ružno u nepoznatom smjeru. Sve ružno ću ostaviti iza sebe, neka ga vrijeme polako briše, a lijepih uspomena ću se rado i dugo sjećati. To sam odlučio ovih dana na kraju još jedne školske godine mog sretnog djetinjstva.

Ne osjećam ja da je kraj nečega, kraj nekog vremena, već osjećam i znam da sam tek odškrinuo vrata jednog vijeka, novog izazova.

Kao da stojim na dnu egipatske piramide i stepenicama se želim popeti do samog vrha. Svaka stepenica je novi dan, novi izazov. Bezbroj je stepenica, a kada dođeš na sam vrh, pogled je veličanstven, prostran i beskrajn. Tek tada želim krenuti u nove nepoznate avanture.

Imam puno želja, snova i mnogo nade u njihovo ostvarenje, a kako sam na samom pragu života i na pragu novog vijeka velike su šanse da će mi se želje ostvariti.

Svjestan sam činjenice da mnogo više truda i rada moram uložiti nego do sada, ali s ovog praga gdje ja stojim kroz odškrinuta vrata novog vijeka vidi se ružičasta, svijetla i sretna budućnost za sve koji su čiste duše, iskreni, dobri i marljivi.

Stefan Sakić, 7.r.

Moja mašta čini svašta

San
Noćas sam sanjala
kako škripe vrata,
i tortu od zlata.

Sanjala sam snove
ranije, i
sanjala sam nove
i još novije.

Noćas sam sanjala
šarena brda,
i klackalicu
kako se mrda.

Tatjana Čanji, 7.r.

Noćas sam sanjala
divan san,
i nisam htjela
da svane dan.
MOJA MAŠTA ČINI SVAŠTA!

Tamara Bijelić, 5.r

Vožnja

Vozim se na biciklu. Vjetar puše
a moja kapa mi glavu čuva.

Oko mene sve se kreće,
sa mnom na utruku,
i roda polijeće.

Oko mene kuće jure,
ko valovi usred bure.
I one su ispred mene,
mojih prijatelja sjene.

Sve oko mene juri li juri,
čak i mama na posao
žuri.

To je bila napeta trka,
za mene prava zbrka.
Sve oko mene kretalo
i šetalo.

Jovana Tešić, 6.r.

Vožnja

Na brzi vlak sjedam
i kroz prozor gledam,
kuće, drveće, sve juri
kao da u školu na prvi
sat žuri.

Čak trči i mali svijet,
a ja sam sjedim dok se oko mene vrti cio
svijet.

Sve je tako blizu, snovi i java,
a mene od tih misli već boli glava.

To mi brzina maštu diže,
i svaku stvar čini bliže.
Brzina me samo vara,
i pogrešnu sliku stvara.

To samo vlak juri,
i na sljedeću
stanicu žuri.

**Nikola
Višekruna, 6.r.**

Ponosim se svojim imenom

Zovem se
Miroljub. To je
neobično i rijetko
ime. Dobio sam

ga po jednom hrabrom čovjeku koji je pomogao mome tati. I mada je ime nastalo u ratu, ja pokušavam biti onakav kakvo je i moje ime. Ono kazuje ljubav, mir i toplinu kakvu ja osjećam prema svojim prijatelji-

Filip Pavletić, 8.r.

ma, roditeljima i rodbini.
 Želim svima u svijetu ljubav,
 sreću i toplinu u srcu, da jedni druge
 volimo i poštujemo.
 Ja se jako ponosim svojim imenom.

Miroљjub Živković, 6.r.

Jesen vlada

Evo opet jesen vlada,
 sve je više kišnih dana.
 Oblaci su sivi i crni
 i uvijek negdje pomalo grmi.

Vjetar šumom granje njiše
 s kojeg otpada žuto lišće,
 životinje odlaze na zimski san
 jer snijeg će za koji dan.

Ptice u jatima žure na jug,
 a za njih to je put
 dug.
 Samo mali vrapci
 ostaju s nama,
 ne boje se hladnih
 dana.
 Djeca će ih mr-
 vicama hraniti
 te od gladi i zime ih
 braniti.

Nevena Marin, 7.r.

U šumi

U jednoj šumi mora biti barem je-
 dan jelen, tako brz da, kada potrči, njegova
 se sjena vidi.

U jednoj šumi mora biti barem
 jedan vuk, tako strašan da mu se životinje
 boje prići.

U jednoj šumi mora biti jedan
 zec, prvak u vjetrovitij brzini i spretnosti.
 Njegov rekord je da je skok visok dva
 metra.

U jednoj šumi mora biti jedna lija,
 nadmudri te kad zaželi.

U jednoj šumi mora biti jedan
 lovac koji čezne za životinjama.

U jednoj šumi svatko je nešto, a
 za nas su prava fešta.

Željko Žakula, 4.r.

Matilda Zolaković, 4.r

Dani koje je teško opisati

Zaplačeš... prvi put...

udahneš miris
 ovoga planeta.
 Znanci ti se
 smiješe,
 govore da si
 sladak.

Prvi osmijeh, korak,
 riječ...
 Svoj svijet
 obožavaš,
 iako ga nisi niti
 svjestan.

Onda dolaze prve
 smetnje,
 za tvoj svijet velike, užasne!
 Sljedećih godina misliš da si odrastao,
 no, prevariš se.

Ovo je tek početak
 – shvatiš jednog
 dana.

Dotada budeš u
 problemu,
 s društvom, star-
 cima, odnosima
 općenito.
 Pucaju te razne
 faze
 i više ne znaš tko
 si zapravo.

Pet minuta miran,
 dobar,
 pet već šiziš,

pet su svi sjajni
 i ploča se vrti.
 Kroz pet minuta
 prolazi i to razdo-
 blje.
 Pitanja padaju kao
 s neba,
 budeš i što nisi i
 što bi zapravo želio.
 Postati maturant...
 Postati uspješan,
 slavan...
 Postati ono što
 zapravo ješ...

Mnogi to kritiziraju, ali to je tvoja osobnost.
 Imaj svoj cilj
 i on postane dio tebe
 i jednom se ostvari.

Miloš Panić, 7.r.

Pjesma o kiši

Jesen nam je stigla
 počele su kiše,
 sunca je sve manje,
 a kiša sve više.

Kiša jako pada,
 trebaju nam kabanice,
 po vodi sad skaćemo
 zato imamo čizmice.

Matej Panković, 3.r.

Moja obitelj

Živim u malom, lijepom slavonskom selu koje se nalazi na sredini puta između Vukovara i Vinkovaca.

Jutra su najljepša – tada sve odiše mirisom svježeg mlijeka. Iz vrta vas mame zreli plodovi, a u dvorištu je sve uznemireno: kokoši kokodaču, patke gaču, a psi

laju.

S izlaskom sunca budi se i cijela moja obitelj, a ona vam baš i nije tako mala. Tu su moji baka i djed, mama i tata, sestra i ja te, naravno, naši kućni ljubimci - maca Maza i pas Meco.

Baka i djed su već stariji, život ih baš nije milovao. Kosa im je sijeda, leđa pogurena, a ruke tvrde, ispucale i okorjele od teškog rada. Baka i djed se brinu o stoci. Perad mora biti nahranjena, krave namirene, vrt okopan.

Moja majka Gordana ima najteži dio posla. Lijepa je, visoka, vitka, crvenokosa. Brine da u kući sve bude sprem-
 ljeno, ručak gotov, a često nas iznenadi i vrlo ukusnim kolačima. Kontrolira i prati moj i sestrin rad u školi – brine da zadaće

budu napisane i da ne zakasnimo u školu. Uza sve ove obaveze radi i u trgovini. Njen dan traje najduže, prva ustaje, a zadnja legne. Moj tata je također trgovac i često je na putu. Kada se vrati s puta, priča nam o raznim krajevima u kojima je bio, a mi

smo sretni što bar malo vremena provodi s nama.

I sestra i ja imamo svoje obaveze. Uz redovno učenje pomažemo mami u spremanju kuće i brinemo se o svojim kućnim ljubimcima. Mlađa sestra o psu, a ja o maci. Ja idem u šesti razred, a moja sestra u četvrti. Ona ima dugu kosu, srednjeg je rasta i prekrasne crne oči. Ona više liči na tatu. Nekada se znamo i posvađati, ali to traje vrlo kratko i brzo se pomirimo.

Eto to bi bila moja obitelj, meni najdraža i sretna sam što je imam.

Kada sunce zalazi i zadnje zrake se gube u žitnim poljima, mrak polako pada, a moje selo tone u san, moja obitelj je sva na okupu. Pričamo, šalimo se, gledamo TV dok i mi ne utonemo u san.

Diana Davidović, 8.r.

Stefan Sakić, 7.r

Jelena Davidović, 6.r

Maja Milanović, 7.r.

Tijana Stanišić, 6.r.

Jelena Davidović, 6.r.

Jovana Stojaković, 8.r.

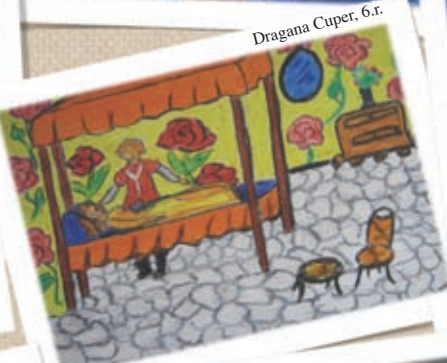
Dragana Zarić, 6.r.

Gorana Janjatović, 6.r.

Dragana Cuper, 6.r.

Dragana Cuper, 6.r.

Jovana Stojaković, 8.r.

Predrag Matavulj, 8.r.

Nevena Pecikozić, 7.r.

Jelena Berić, 6.r.

Dragana Cuper, 6.r.

Đurđina Bobić, 7.r.

Teodora Vuković, 7.r.

Tatjana Čanji, 7.r.

